

DEVRİMCI YOL



Sayı: 24

30 Kasım 1978

500 Kuruş

YENİ BASKI YASALARINA HAYIR!



Yeni baskı yasaları ve demokratik platform
Oligarşinin ekonomik sorunları ve Ecevit
Burjuva liberalleri ve iç savaş * Sol basından notlar

Yeni baskı yasalarına karşı çıkılmalıdır!

İKTİDARA gelmeden önce düşünce ve örgütlenme özgürlüklerinin önündeki tüm engelleri kaldıracığını vaat eden Ecevit, geçtiğimiz günlerde parlamentoya, Dernekler, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü Hürriyeti, Devlet Memurları, İl İdaresi, Emniyet Teşkilatı, Polis Vazife ve Selahiyeti, Ateşli Silahlar ve Ceza Muhakemeleri Usulü kanunlarını değiştiren yeni baskı tasarımları sevketti. CHP hükümeti, "anarşi ve terörizmle mücadele adına" gündeme getirdiği bu tasarımları parlamentodan rahatça geçirebilmek için bir yandan MC partileriyle işbirliği yaparken, bir yandan da televizyonda açık oturumlar düzenletti, gazetelerde makaleler yazdırarak kamuoyu oluşturmaya çalışıyor. Bu tasarımlara "polis devleti uygulamaları" diyerek karşı çıkan bazı CHP milletvekilleri üzerinde bizzat Ecevit baskı uyguluyor.

Bazı "sol çevreler" bu önlemlerin alınması halinde faşizmin iktidara gelmesinin önleneyeceğini savunarak tasarımların bir an önce yasalmasını istiyorlar.

CHP Hükümeti halkın zaten sınırlı olan düşünce, örgütlenme ve ifade özgürlüklerini yok etmeye yönelik girişimlerde bulunurken, faşist terör bütün şiddetle devam ediyor. Emekçi halklarımız Ecevit'e rağmen faşist teröre karşı savaşını sürdürüyor.

CHP hükümetinin "Kamu Düzeninin Temini İçin" alacağı yeni yasal önlemler, adından anlaşılacağı gibi bu soygun ve sömürü düzeninin devamlılığını ve pekiştirilmesini sağlamaya yöneliktir. Ekonominin içine düştüğü krizi atlatabilmek için ihtiyaç duyulan iktisadi önlemleri cesaretle alan ve böylece emekçileri çekilmez bir yoksulluk içine iten Ecevit, bununla da yetinmeyerek halkın baskı altında tutulabilmesi için egemen sınıflar neye ihtiyaç duyuyorsa onları pervasızca gündeme getirmeye başlamıştır.

VALİLER SIKIYÖNETİM PAŞASI OLUYOR: Ecevit İller İdaresi ve Polis Vazife ve Selahiyet Yasalarını değiştirerek, valileri, kaymakamları sıkıyönetim paşalarının, yetkileriyle donatıyor. İller İdaresi Yasasındaki değişikliğe göre, bundan böyle, bir vali ya da kaymakam, "olay çıkma ihtimali" gördüğü an ve bu "çıkması muhtemel olay"ı "polisle önlemeyeceği kanısına vardığı taktirde" askeri kuvvetleri istediği gibi kullanabilecektir. Polis Vazife ve Selahiyet Yasasındaki değişikliğe göre ise, artık, polis, bölgenin en yetkili mülki amirinin (vali, kaymakam, vb.) emriyle, her an, mahkeme kararına gerek kalmadan, evleri, işyerlerini, dernekleri, sendikaları, partileri, kişilerin üstlerini arayabilecek, buralardaki tüm eşya ve özel kağıtlara el koyabilecektir. Açık ki "ihtimaller", "kanılara" ve "emirlere" dayalı bu değişiklikler, uygulamada, adı açıkça konmasa da, 67 il ve ilçelerinde sürekli asker-polis sıkıyönetimi demektir.

POLİS DEVLETİNE YÖNELİNİYOR: Polis Vazife ve Selahiyet Yasasındaki değişikliklerle polislerin yetkileri sınırsız bir biçimde genişletilirken Polis Teşkilat Yasasında getirilen değişikliklerle polislerin arasında demokrat, ilerici, devrimci düşüncelerin yaygınlaşması çeşitli ağır ceza-

larla önlenmeye çalışılmaktadır. Bu değişiklikteki amaç, doğrudan doğruya, faşist güçlerle devrimci halk güçlerinin çatışmasında, faşistlerin karşısında yer alan demokrat, yurtsever polislerin örgütü olan POL-DER'i dağıtmaktır. Ayrıca yeni bir ödüllendirme sistemi getirilerek polisler arasında egemen sınıflara köpeklik etmek için yarışmak anlayışı geliştirilmek istenmektedir: "En iyi bekçi köpekliğine en iyi ödül". Bu değişiklikler Türkiye'yi bir polis devletine dönüştürecekler.

HALK GÜÇLERİ SİLAHSIZLANDIRILARAK SİLAHLI FAŞİST ÇETELERE TESLİM EDİLİYOR: Ruhsatsız tabanca ya da yaralayıcı, delici, yakıcı maddeler bulundurmaya ilişkin cezai hükümlerin tecil hakkının kaldırılarak artırılması planlanmakta, böylece üzerinde tınak çakması taşıyan insanlar bile cezalandırılmak istenmektedir. Sivil ve özellikle resmi faşist güçler alabildiğine ve en modern ve yetkin silahlarla silahlanırken, emekçi halklarımız kendilerini savunacak her türlü araçtan yoksun bırakılarak faşist güçlere teslim edilmektedir.

EMEKÇİ HALK KİTLELERİ EYLEMSİZLİĞE MAHKUM EDİLİYOR: Ecevit Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü Hürriyeti Yasasında getirdiği değişikliklerle mülki amirlere toplantı ve gösterileri istediği gibi ertelemek, toplantı yeri ve gösteri yürüyüşü yolunu değiştirmek konusunda sınırsız yetkiler vermektedir. Ayrıca toplantı ve gösterinin 72 saat önceden bildiri zorunluluğu getirilmekte ve bu yasanın ihlali durumunda verilen cezaların tümü iki misli artırılmaktadır. Bütün bu değişikliklere, anti-faşist, anti-emperyalist demokratik kitle eylemlerinin tümüyle önlenmesi; emekçi halk yığınlarının önümüzdeki dönemde daha da dayanılmaz hale gelecek olan pahalılığa, işsizliğe, sömürüye faşist zulme karşı tepkilerinin geniş kitlesel protesto eylemlerine dönüşmesinin engellenmesi amaçlanmaktadır.

DGM'LER YENİDEN KURULUYOR: "Kamu Düzeninin Korunması" için Ecevit'in getirdiği yeni yasa değişikliklerinin birisi de yargı ile ilgilidir. Bu değişiklik "bireysel ve toplumsal şiddet eylemlerine bakmak" üzere bir takım "özel siyasi mahkemeler" in kurulması önerilmektedir. Ali Elverdi'lerin sıkıyönetim mahkemeleri ya da MC'nin DGM'lerini Ecevit başka bir görünüm altında gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

MEMURLAR ASKERLEŞTİRİLİYOR: Muhalefette iken, seçim meydanlarında memurlara sendika vaad eden Ecevit bugün, Memur Yasasını değiştirerek, memurların dernek kurma ve derneklere üye olma hakkını ellerinden alıp ilk elde TÖB-DER gibi memur örgütlerini dağıtmak; geniş anti-faşist memur kitlesini "faşizm karşısında tarafsızlaştırmak"(!); memur kitlesinin "grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakları" mücadelesini bastırarak; onları egemen sınıfların emekçi halka zulmeden uygulamasının devlet dairelerindeki sessiz uygulayıcıları ve sadık askerleri haline dönüştürmek istemektedir.

HALK GÜÇLERİNİN DEMOKRATİK ÖRGÜTLERİ DAĞITILYOR: CHP hü-

"Bu hükümetin hangi koşullar altında göreve getirildiği biliniyor: MC güçlerinin içinde bulunulan koşullarda, mevcut düzeni sürdüremez hale gelmesi karşısında bilinen biçimde düşürülerek yerine bu hükümet, mevcut sömürü ve zulüm düzeninin devam ettirilebilmesi için gerekli tedbirleri almak, bu düzeni tamir etmeye iş başına getirilmişti. Egemen güçlerce ona verilen görev mevcut sömürü ve zulüm düzeninin ayakta tutulabilmesi için alınması gereken asgari tedbirlerin alınması idi. Bu tedbirler de ekonomik yönden: Ücretlerin ve harcamaların kısıtlanması, devalüasyon ve zamlar yoluyla hayatın pahalılandırılması, taban fiyatların maliyetlerinin üzerine çıkılmamasının sağlanması, vb. Siyasal yönden ise, özellikle bu tedbirler karşısında halk muhalefetinin baskı altında tutulması, pasifize edilmesi... Bunu sağlamak için başlangıçta Ecevit'in geniş bir umut kredisi vardı. Bu 'kredi' azaldıkça, yerini halk muhalefetini bastırmanın evrensel yöntemi olan baskı tedbirlerinin alması kaçınılmaz bir şeydir" (Devrimci Yol, 31 Temmuz 1978, s. 3).

kümeti Dernekler Yasasında, 12 Mart açık faşizmi döneminde yapılan değişiklikleri bile yeterli görmeyip, kitleleri tümüyle siyaset dışı bırakmayı amaçlayan yeni kısıtlayıcı değişiklikler getirerek, işçilerin, köylülerin, öğretmenlerin, memurların, gençliğin zaten son derece sınırlı olan ekonomik-demokratik örgütlenme hak ve özgürlüklerini bütünüyle ortadan kaldırmayı planlamaktadır. Yasa değişikliğine göre "faşizme karşı olmak" suç sayılıyor. Artık işçi, köylü, memur, öğrenci, gecekondu halkının dernekleri, bu örgütlerin yöneticileri emperyalizme, faşizme, şovenizme karşı olduklarını ve hayat pahalılığından, işsizlikten, sömürden şikayetçi olduklarını açıklarlarsa, temsil ve önderlik ettikleri kitleye faşizme karşı olma bilinci vermeye ve onları bu doğrultuda kitle mücadelesine sevk etmeye çalışırlarsa suç işlemiş olacaklardır. Amaç emekçi halk kitlelerinin örgütlerinin dağıtılarak egemen sınıflar adına bütünüyle teslim alınmasıdır.

12 Mart faşizmi TÖS'ü, DEV-GENÇ'i ve daha birçok örgütü "amaç dışı" faaliyette buldukları için kapatmış ve yöneticilerini "gizli örgüt" kurmaktan yargılamıştı. 12 Mart savcılarının buna gerekçe olarak adı geçen örgütlerin emperyalizm, NATO, Toprak Reformu, İkili Anlaşmalar gibi konularla ilgilenmesini göstermişti. Yeni Dernekler Yasası da bu ve benzeri konularda emekçilerin ve onların ekonomik-demokratik örgütlerinin ilgilenmesini suç saymaktadır. Böylece 12 Mart döneminde dernekleri, sendikaları ve odaları kapatmak için elinde yasal dayanak bulunmayan savcılar ve valilerin eline şimdi yasal dayanaklar verilmektedir. 12 Mart faşizminin gayri resmi baskıları ve yasal olmayan uygulamaları şimdi yasallaşmaktadır.

Bundan böyle bütün demokratik kitle örgütleri hayat pahalılığı, faşist cinayetler, can güvenliği, vb. konularla ilgilenirlerse hemen ve üstelik mahkeme kararı olmadan yani "yasal olarak" kapatılabileceklerdir.

ECEVİT HALKIN DİRENİŞ MEVZİLERİNİ DAĞITMAK İSTİYOR

Dergimizin Temmuz 1978 tarihli 20. sayısında da belirtildiği gibi, bugün Ecevit, IMF'nin ve uluslararası tekelin dikte ettiği ekonomik önlemleri ve bunların oligarşiye sağladığı kazançları koruyabilmek için süratle yeni baskı tedbirleri almaya başlamıştır. "Anarşi önleme, siyasi istikrarı sağlama" gibi gerekçelerle adım adım halkımızın direnişini bastırma yönülmüştür. Bir yıl öncesinin anti-faşist(!) Ecevit'i şimdi "sağ teröre de sol teröre de karşıyız" safasatlarıyla esas olarak devrimcileri ve halkı sindirmek biçiminde bir politik hat izlemektedir.

Bugünlerde meclislere sevk edilen baskı tedbirleri, emekçi halkımızın dernek düzeyindeki örgütlenmesine ve en sıradan burjuva demokratik haklara bile tahammül edememenin en açık örneğidir.

CHP hükümeti 12 Mart koşullarında çıkarılan yasaların bile halkı baskı altında tutmada yetersiz olduğunu gördükçe birçok

yasayı değiştirmektedir. Bu baskı yasalarıyla hükümet emekçilerin sınırlı bir çerçevede olsa siyasal mücadeleye katılmasını engellemeye çalışmaktadır. O sadece burjuvaziye ve uşaklarına siyaset yapma özgürlüğü tanımaktadır.

Üstelik, CHP hükümeti, faşist güçlerin terör eylemlerinin kendisine sağladığı manevra kabiliyetinden yararlanarak bu baskı tedbirlerini demokrat kamuoyunda "demokrasiyi korumak için terörizme karşı mücadele" adı altında meşrulaştırmaya yöneliyor.

Kısacası Ecevit, MC partilerinin yapmadığını yapıyor. Üstelik bunu MC partilerinin desteğiyle yapmaya çalışıyor.

Diğer yandan, Ecevit'i, demokrasinin kurtarıcısı olarak gören bazı ilerici, demokrat aydın ve yazarlar, ondan hala umutlarını kesmemiş olacaklar ki, baskı tedbirlerini alkışlamaktadırlar. Örneğin Uğur Mumcu, "terörizme karşı yasal önlemler getirme gereksinmesi açık seçik ortadadır" diyor ve ekliyor; "Hayır önlem gerekmez" diyebilecek aklı başında bir yurttaş çıkacağını hiç sanmıyoruz" (3 Kasım 1978). İşte, bugün, CHP hükümetinin getirmeyi planladığı "yasal önlemler" açıklanmış durumda. Bu "önlemler" "haklı ve meşrur" diyebilecek "aklıbaşında bir demokrat yurttaşın çıkacağını sanmıyoruz. Belki "aklı başında" olmakla birlikte CHP'yi destekleme uğruna "demokratlık" tan vazgeçen Uğur Mumcu ve benzerleri çıkabilir. Bu kendilerinin bileceği bir terah sorundur.

Yine bunlar, silah taşıma cezasının artırılmasının, bütün herkesin silahlarının toplanmasının en hararetle savunucusudur. Yeni baskı tedbirlerini Ecevit ağzıyla savunan U.Mumcu, bu önlemlere "terörizmden yana olanlar elbette karşı çıkacaklardır" diye buyurmaktadır. Ve aklınca baskı tedbirlerine karşı en kararlı mücadeleyi yürütenleri, yani devrimcileri "terörizmden" yana olmamak için sessiz kılmaya, baskılara boyun eğmeye razı edeceğini sanmaktadır.

Bu safdiller, sözkonusu tedbirlerin faşist terörü önleyeceğini ileri sürmektedirler. Bugünkü siyasi koşullarda hiçbir düşünce bu düşünce kadar yanlış ve emekçi halk kitlelerinin çıkarlarına aykırı olamaz. Çünkü faşizme karşı mücadelede aslan en geniş yığınları anti-faşist mücadelede örgütlemek, güçlendirmek ve anti-faşist mücadelenin gereklerine uygun olarak her bakımdan silahlandırmaktır. Oysa, egemen sınıfların, CHP hükümeti eliyle getirdiği baskı yasaları bunun tam tersini amaçlamaktadır. "Terörizme karşı mücadele" safasatları ve şamatalar ardında gizlenen bu gerçeği deşifre etmek, açığa çıkarmak; ve en geniş yığınları en kısa zamanda BASKI YASALARINA karşı koymaya yönelik bir mücadeleye sevk etmek, bugünkü ortamda, tüm demokrat, ilerici, yurtsever, devrimci güçlerin en önde gelen görevlerinden biridir.

Emekçi halkımız; faşist çetelerin saldırıları karşısında kendilerini çakı bıçağıyla savunmalarına bile izin vermemek istemeyen Ecevit'e boyun eğmeyecektir.

YENİ BASKI YASALARI ve DEMOKRATİK PLATFORM

KURULDUĞU günden bu yana ekonomik krize çare arayan Hükümet "çareyi" emperyalizmin ve yerli ortaklarının her istediğini yerine getirmekte bulacağını sanmaktadır. Ne çare ki krizin sebebi zaten emperyalizmin kendisidir.

Hükümet IMF gibi emperyalist kuruluşların ve yerli tekellerin her istediğini yaparak, bırakalım krize çözüm bulmayı, krizi biraz daha derinleştirmekte, içinden çıkılmaz ekonomik açmazlar birbirini kovalamaktadır. Devalüasyonlar önü alınmaz fiyat artışlarına ve yeni devalüasyonlara sebebiyet vermekte, her geçen gün bataklığa bir adım daha atılmaktadır. Bu kaçınılmaz bir durumdur. Ekonominin krizi emperyalizmden kaynaklanmaktadır; emperyalizme bağlı çarpık kapitalist düzen içinde buna çözüm yoktur. Hele hele emperyalist efendilere boyun eğmek, yalvarıp yakarmak sadece biraz daha batmayı ve boğulma noktasına doğru hızla çökmeyi getirir.

Bu ekonomik çöküntü içinde emekçi halklarımızın hali nedir?

Hiç kuşkusuz yük emekçi halklarımıza taşınmaktadır. Hayat pahalılığı çekilmez olmaya; emekçi halklarımızın içine itildiği yoksulluk ve sefalet gün geçtikçe dayanılmaz bir zulüm halini almaya başladı.

Hükümet bugüne kadar uygulamalarıyla, sadece emperyalizmin ülkemizdeki varlığını, tekelleri burjuvaziyi kurtarmak; yani egemen sınıfların, sömürücü, zalim, kan emici sınıfların çıkarlarını korumak ve garanti altına almak şeklinde bir yol izlemiştir. Hükümetin bu uygulamaları kaçınılmaz olarak halkımız üzerindeki sömürü ve baskının artmasına, fiyat artışları yoluyla bir kat daha yoksullaşmasına yol açmıştır.

Kısaca hükümet halka hiçbir şey vermemiş, ekonomiyi kurtarma operasyonlarıyla halkın elinden alıp sömürücü patronlara vermiştir.

EMPERYALİSTLER ve yerli ortakları sınıf çıkarılarının korunması ve garanti altına alınmasını sadece bu hükümetin uygulamalarına mı bağlamışlardır? Hayır. Onlar hükümetten kendi çıkarları doğrultusunda daha pek çok uygulama beklemekle beraber, hiçbir zaman sadece bu hükümete bel bağlamamaktadırlar.

Örneğin, faşist saldırılar ve cinayetler, emperyalizmin ve yerli tekelleri ortaklarının emekçi halklarımıza yönelmiş doğrudan saldırıdır. Emperyalizm ve yerli ortakları bu yolla, faşist terör yoluyla emekçi halkımızı canından bezdirip can derdine düşürerek korkutmak, soygun ve sömürüye ses çıkartamaz hale getirmek istemektedirler.

Fakat emperyalistlerin ve yerli ortakları tekelleri burjuvaların bütün gayretlerine rağmen ezilen sınıfların sesini boğabilmeleri, soygunu ve sömürüyü unutturabilmeleri mümkün değildir. Emperyalizmin ve faşizmin örgütlü, planlı, programlı saldırıları, halkın sömürü ve zulme karşı mücadelesini yok edememektedir. Emperyalizme, sömürüye ve faşist teröre karşı direniş devrimcilerin önderliğinde her geçen gün yükselmekte, emperyalizme ve yerli kuklalarına korkulu gelecekler hazırlamaktadır.

Emperyalizm ve ortakları, hükümetin bugüne kadarki uygulamalarına bakarak, bu hükümetten kendi çıkarları doğrultusunda daha pek çok uygulama beklemekte ve istemektedirler.

Tekeller bugün Ecevit'ten, zerre kadar şüphe etmeden "siyasi istikrar" dedikleri, halkın sesinin soluğunun kesilmesini, faşizme karşı direnişin dağıtılmasını, halkın tamamen esir alınmasını sağlayacak tedbirleri talep etmektedirler. Geleceğini, onların güvenini hergün yeni baştan kazanabilmeye bağlanmış olan Ecevit, istekleri yerine getirmeye koyulmuştur. Bu istekler yeni BASKI YASALARIDIR.

BU BASKI YASALARI "anarşiye ve teröre karşı mücadele" ambalajı içinde Meclislere ve kamuoyuna sunulmuştur.

Hazırlanan yasalar bütünüyle emekçi halkımızı baskı altına almaya yöneliktir. İşçilerin sendikal haklarına tecavüz edilmektedir. Faşizme karşı, öğretmenlerin, memurların, gençlerin, ilerici, aydın ve demokratların sesini kesmeye ve örgütlenmelerini dağıtmaya yöneliktir. İlerici, devrimci, demokrat işçiler, memurlar, öğretmenler, gençler bu kanunlardan sonra en mütevazı demokratik istemler bile ileri sürme hakkına sahip olamayacaklardır.

Bu haliyle hükümetin politikası, faşist terör politikasıyla aynı amaca hizmet etmektedir. Her iki politikanın da ipleri emperyalizmin ve yerli tekellerin

elindedir. Bu politikalarla elde edilmek istenen sonuç açıktır: Ölüme ne konursa onu yemeye mecbur edilecek bir halk; sesini yükseltmeyecek, köle gibi boyun eğecek bir halk... Başını kaldırmak, sesini yükseltmek isteyen kafasına bal-yoz!...

Bugün gelinen noktada, uzun süreden beri vurgulayıp durduğumuz gibi, CHP hükümetinin gerici güçlerin istediği doğrultuda yeni baskı politikalarına yönelmesi, ülkemizdeki siyasal gelişmelerin yönünün yeni baskı dönemlerine ve giderek bir açık faşist rejime yöneltilmesinden, ya da o doğrultudaki gelişmelerin daha da hızlandırılmasından başka bir anlama gelmemektedir. Son gelişmeler, bu gerçeklerin daha da açık olarak görülmesini de sağlamaktadır.

Bütün bu açık gerçeklere rağmen, hala örneğin U.Mumcu ve Ö.Öymen gibi demokrat kişilerin hükümetin yeni baskı yasalarını, "istikrarı sağlayacak zorunlu önlemler" olarak olumlama çabalarını anlamak zordur. Bugünkü getirilen yeni baskı tedbirleriyle, bırakalım özledikleri "huzur ve istikrarın" sağlanmasını, faşist güçlerin eline yeni baskı araçlarının verilmekte olduğunu, ve daha da önemlisi (gerici güçlerin isteklerini yerine getirerek hükümetin geleceğinin garanti altına alınması adına) bu hükümetin alternatifi olarak daima canlı tutulan faşizmin güçlendirilmekte olduğunu hala anlamamak ya da görmezden gelmek anlaşılabilir bir tutum değildir.

DEMOKRATİK PLATFORM

BASKI yasalarının gündeme geldiği bir dönemde, DİSK, önce TÜRK-İŞ'e "anarşiye ve teröre karşı" güçbirliği önerisinde bulundu. Bunun bilinen şekilde sonuçlanmasından sonra DİSK'in Faşizme ve Emperyalizme karşı "Demokratik Platform" önerisi gündeme geldi, ve bu doğrultuda 39 örgütün katılımıyla bir toplantı düzenlendi.

Demokratik kitle örgütlerinin faşizme karşı mücadelenin bir kısım görevlerini yerine getirmek üzere güçbirliği yapmaları ve bu doğrultudaki bir platformda toplanmaları olumlu bir şeydir. Ama öncelikle hatırlatılmalıdır ki, böyle bir platformun faşizme karşı mücadeleyi doğru bir perspektifle değerlendirerek geniş kitle katılımını sağlamada önemli ve ciddi işler başarabilmesi için, daha önceki "DKÖ eylem birliği" platformuna DİSK'in de (değişik bir tarzda) katılmasından daha ilerde birşey olabilmesi gerekir. Yoksa, (gene olumlu olmakla beraber) birkaç ortak açıklama ve birkaç kitlesel gösteriden öteye gidilemez. Faşizme karşı mücadelenin demokratik mücadele platformunda bile çok daha kapsamlı ve ciddi görevleri vardır. Bu çerçevede içinde faşizme karşı DİRENİŞ KOMİTELERİNİN örgütlenmesi için mücadele etmenin, kalıcı ve etkili bir mücadele yürütülmesinin asgari zorunluluğu olduğu unutulmamalıdır. Eğer mevcut CHP hükümetine koltuk değneği olmaktan öte birşeyler ortaya çıkması isteniyorsa, faşizme karşı mücadelenin halkın kendi iktidarının kurulması doğrultusunda devrimci bir anlayışla kavranması ve bu doğrultuda her yerde, faşizme karşı en etkili ve kalıcı kitlesel mücadele araçları ve örgütlenmeleri olarak DİRENİŞ KOMİTELERİ oluşturulması için çalışılmalıdır.

İkinci olarak, böyle bir platform çalışmasının görevlerinin abartılması ve çarpıtılarak amaçlarından saptırılması tehlikesine de dikkat çekilmelidir. Bu yolla, faşizme karşı mücadele görevlerinin bütününi böyle bir platformun yerine getirebileceği, (veya bu yolla şu mahut "solun birliği"nin gerçekleştirilebileceği) gibi abartılı yaklaşımlara düşülmemelidir. Daha ötesi böyle bir abartma ve çarpıtma yoluyla, geniş emekçi halk yığınları içinde hükümetin gerici uygulamalarına ve faşizme karşı oluşan güçlü tepkilerin, mevcut düzene yeniden dönüşünü sağlayabilecek yedek kanallara yöneltilmesine hiçbir şekilde izin verilmemelidir; toplumumuz içinde faşizme karşı oluşan tepkilerin devrimci bir doğrultuya kanalize edilmesi ve M-L bir partinin devrimci yol göstericiliğinde emekçi halklarımızın gerçek zaferine yöneltilmesi için çalışmaktan bir an bile geri durulmamalıdır.

Demokratik platform, ilk toplantısında baskı yasalarına karşı mücadele kararı almıştır. Bu doğrultuda, süratle ve kararlılıkla harekete geçilmeli, Ecevit'in demagogileri açığa çıkarılmalı, ve bu yolda ülke çapında bir GENEL GREV de gündeme alınmalıdır.

DEVİRİMCİ YOL 

Hoşbulduk Süleyman Bey!

Örsan Öymen CHP Meclis Grubundaki CHP yönetimine ve hükümete yönelik eleştirileri ele aldığı bir yazısında, grubun yeni baskı yasalarına karşı çıkması üzerinde duruyor ve şöyle yazıyor:

"Bir başka hoca çıkıyor, —o da Mülkiye'den— Haluk hoca.

"—Sayın Başbakan daha önce kanunlar değiştirilmeden anarşiye önlemek mümkündür diyordu, şimdi ise anarşiye önlemek için yeni tasarılar getiriyor.

"Hoş geldin Süleyman Bey...

"Demirel de diyalog sırasındaki basın toplantısına bu cümle ile başlamıştı da..." (23 Kasım, Milliyet).

Hoş bulduk Süleyman Bey!

Örsan Bey, Demirel'in de, Ecevit'in eskiden yeni yasalara gerek olmadığını söylediğini hatırlatarak, Haluk Ülman'ın yeni baskı yasalarına karşı çıkmakla Süleymanlastığını ima ediyor.

İyi ama, burada Süleymanlaşan kim?

Demirel, sözkonusu konuşmasında eskiden Ecevit'in başka türlü düşündüğünü hatırlatıyor ama, ondan da öte kendilerinin eskiden beri yeni yasalara ihtiyaç olduğu görüşünde olduklarını hatırlatarak Ecevit'in getireceği yeni baskı yasalarını destekleyeceğini söylüyor.

Şimdi, ortada Süleymanlaşan birisi varsa gerçekten, acaba kim?

Demirel'in eskiden beri önerdiği yeni baskı yasalarını getiren Ecevit mi? Yeni baskı yasalarına karşı çıkan "Haluk Hoca" mı?

Yoksa, bu baskı yasalarına karşı çıkanları suçlayan Örsan Bey mi?

TÖB-DER'deki son gelişmeler üzerine...

AP KONGRESİ VE ECEVİT-DEMİREL GÖRÜŞMESİ

Hatırlanacağı üzere AP Kongresi Ekim ayının son haftasında toplandı. Demirel, yeniden genel başkan seçildi. Bu arada 12 Mart'ın azılı faşist generallerinden Faik Türün en çok oyu alarak genel başkan yardımcılığına getirildi. Kongrede ayrıca halkımız için yeni yeni zulüm tedbirleri önerildi ve onaylandı. AP programına da bir madde olarak işçi sınıfının grev hakkının kısıtlanması konuldu. Bu kongre ile birlikte AP yöneticileri kitle tabanındaki MHP'ye kayışı önleyecek ve MHP tabanına seslenecek tedbirleri almaya çalıştılar.

Öte yandan solcu geçinen bazı çevreler ve gazeteler de AP kongresinde Demirel'in alt edileceğini bekleyerek bu kongreyi de bir "umut" olarak sunmaya kalkıştılar. Bu konuda besledikleri ham hayaller suya düşüncü bu kez de yeni bir "umut" kapısı olarak Ecevit-Demirel "diyalog"una dört elle sarıldılar. Ne varki görüşme sonrasında Demirel, Ecevit'le hiçbir konuda anlaşamadıklarını belirtti. Sadece "iç güvenlik" konusunda, yetersiz görmelerine rağmen hükümetin getireceği yeni yasa tasarılarını destekleyeceklerini açıkladı.

SIYASİ BASKILAR, FAŞİST SALDIRI VE CİNAYETLER

Ecevit hükümeti gündeme bir dizi baskı yasası tasarılarını getirdi. Bunun yanı sıra devlet kurumlarında yurtseverler aleyhine açığa almalar, işten çıkarmalar ve sürgünler hızlandı. MC hükümetleri dönemindeki uygulamaların benzerleri sık sık gözlenir oldu. Demokratik kitle örgütleri, çeşitli sol yayın organları üzerindeki baskılar artırdı. Yeni yurtlar yönetmeliği ve ortaöğrenim için disiplin yönetmeliği ile öğrenci gençlik için siyaset yapmak tamamen yasaklandı. Güvenlik kuvvetleri 12 Mart ve MC dönemlerini aratmayacak şekilde hem yargı hem infaz işlerini yüklediler. 2 Kasım'da İzmir'de, "Eylem Birliği" adlı bir örgütün mensubu oldukları belirtilen yurtseverlerin evine yapılan silahlı baskında 1 kişi öldürüldü ve 2 kişi de yaralandı. Bu arada 13 azılı faşist katil Sağmalcılar Cezaevinden ellerini kollarını sallayarak "firar" etti. CHP hükümeti "terörizme karşı mücadele" adı altında sürdürdüğü bu baskı girişimlerini Senato'da "anarşik olaylar" ile ilgili genel görüşmede onaylatmak için çaba sarfetti. Faşist katiller bütün ülkede (özellikle Trabzon, Adana, İstanbul, Malatya ve Tokat'ta) halka ve devrimcilere yönelik kanlı saldırılarını sürdürürken çoğu yerde de emekçi halka kalkan ellerin nasıl kıldığını gördüler.

CHP OLAĞANÜSTÜ KURULTAYI, ECEVİT'İN "ÇIKIŞLARI" VE SONRASI...

CHP olağanüstü kurultayı 4 Kasım'da toplandı. Ecevit bu kurultayda CHP hükümetinin tarihsel misyonunu sergileyen bir konuşma yaptı: Emperyalizme ve tekelere hizmet yolunda neler yaptığını uzun uzun anlattıktan sonra, emperyalist kuruluşlardan kendisine kesinlikle güvenilmesini ve izlenen şantaj politikasına son verilmesini talep etti. Bu

arada emperyalist güçlere ve faşistlere karşı cılız "çıkışlar" yaparak CHP tabanındaki yurtsever tepkileri bastırmaya da çalıştı. Süslü ve muğlak cümlelerle, "kapılı-duvarlı" örneklerle blöf yapmaya yeltenen Ecevit, aslında emperyalistlerin bu hükümete yardım etmesini istiyor ve çaresizliğini anlatıyordu. Zaten bu konuşmasından iki gün sonra Milliyet gazetesine yaptığı açıklamada, "Kurultaydaki sözlerinin yanlış anlaşıldığını, batı blokuna karşı hiçbir zaman karşıt bir siyasi tavır içinde olmadıklarını" söyledi, ve emperyalist efendilerinin önünde günah çıkardı.

Ecevit'in kurultaydaki konuşmasının önemli bir bölümünü de "terörizme karşı mücadele"ye ilişkin söyledikleri teşkil etti. Konuşmasının bu bölümünde Ecevit, sağ politikalarını CHP tabanına benimsetmeye, bunun da ötesinde, gündeme getireceği yeni baskı tedbirlerinin "gerekliliğine" tabanını ikna etmeye çalıştı. Bunun "gerekliliğini" vurgulamak için ajitatif bir makamda sürdürdüğü konuşmasında faşistlere de bağırды, çağırды, ortaya bir "rapor" tartışması attı. Demokrat CHP'lilere böylece hoş görünmeye çalışırken ülkede meydana gelen olayları çarpıtarak sunmaktan geri durmadı. Ve emekçi halk güçleri ile faşist katilleri aynı kaba koyarak bütün niyetini olanca açıklığı ile ortaya koydu: "Soldaki şiddet eylemleri bakımından" dedi, "ön planlarda görülenlerden THKP-C'yi sayabilirim -böyle ilginç isimleri var bunların- bunlar arasında DEV-GENÇ'i sayabilirim. THKO denen, TİKKO denen, Halkın Kurtuluşu denen çoğu illegal bazı kuruluşları sayabilirim". Bu sözleriyle Ecevit CHP tabanındaki geniş emekçi kesimleri, emekçi halk güçlerinden koparmayı; hükümetin baskı uygulamalarını tabanına onaylatmayı ya da hiç olmazsa bunlara fazla tepki gösterilmesini sağlamayı amaçlıyordu.

Öte yandan CHP kurultayında Ecevit'in başlattığı MHP hakkındaki rapora ilişkin tartışma bir süre kamuoyunu meşgul etti. Faşist güçler Ecevit'e karşı bir saldırı kampanyası yükselttiler. Ecevit hemen geri adım attı. Kendini savunan birkaç demec vermeye yetti. Rapor tartışması tam bir kayıkı doğuşüne çevrildi ve kamuoyunu oyalamakla sınırlı kaldı. Bir yanıyla faşist güçlerin biraz daha teşhirine hizmet etmiş olan bu rapor tartışması, diğer yanıyla da faşist güçlerden sonuna kadar kararlı bir şekilde hesap soracak güçlerin emekçi halk güçlerinden, devrimcilerden başkası olamayacağını bir kez daha gösterdi...

ROMANYA GEZİSİ VE SOVYET FİLOSU'NUN İSTANBUL'U ZİYARETİ

Geçtiğimiz günlerde Ecevit Romanya'ya gitti. Ecevit'in bu gezisi ve özellikle Romanya Cumhurbaşkanı Çavușesku ile yedi saat başbaşa görüşmesi, bazı yazarlar tarafından kurultayda söyledikleri ile bağlantı kurularak yorumlandı ve farklı dış desteklere örnek olarak gösterildi. Bu gezisinde Ecevit her zamanki gibi Romanya'dan da ekonomik yardım talep etti. Bu arada bir SSCB filosu da İstanbul'u ziyaret etti. Bu ziyaret sırasında solcularımızdan kimileri çiçek buketleriyle nıştama koşarken kimileri de "Rus emperyalizmini" telin eden gösteriler düzenlediler. Bu gösteriler yüzünden gezi programlarında bazı aksaklıklarla karşılaşan filo mensupları birkaç konser vermeye yetinerek ve Topkapı Sarayını bile ziyaret edemeyerek Türkiye'den ayrıldılar...

TKP VE TİP'LI REVİZYONİSTLERİN, MAHKEME KARARLARIYLA TÖB-DER'İ İKİ BAŞLI HALE GETİRME ÇABALARI SONA ERDİ. MAHKEMELER, TKP VE TİP'LİLERİN SAHTEKARCA TALEPLERİNİ REDDETTİ

Ankara 4. Asliye Hukuk Mahkemesi, TÖB-DER 4. olağan kongresine ilişkin olarak ilerlemeciler tarafından açılan davayı 24 Kasım'da sonuçlandırdı ve istemlerin tümünü reddetti.

İlerlemeciler 23 Ağustos tarihinde mahkemeden aldıkları divana ilişkin ihtiyatı tedbir kararının kongrenin bütününe kapsamına almasını, TÖB-DER Genel Merkez binasının boşaltılarak kendilerine devredilmesini ve yasal yönetim olarak kendilerinin tanınmasını istiyorlardı. Mahkeme bütün bu istemleri reddetti ve ihtiyatı tedbir kararını kaldırarak mevcut TÖB-DER Genel Merkez yönetiminin yasal olduğuna karar verdi. Aynı mahkeme, Birlik Dayanışmacıların divan tutanaklarında genel kurulun olmadığı bir karar alınmış gibi göstererek sahtekarlık yaptıklarını da tescil etti.

Böylece 23 Ağustos'tan beri, TÖB-DER'i "iki başlı ve bölünmüş" göstermeye çalışan, bundan da öte TÖB-DER'i parçalamaya çalışan ilerlemecilerin tuttukları bütün dallar ellerinde kaldı, bütün umutları suya düştü. Örgüt yıkıcıları şimdi ne yapacak? Talip Öztürk ve kumpanyası kendi müracaatları üzerine verilen mahkeme kararını kabul etmeyip "yasal yönetim" iddiasını sürdürecek mi?

Bir süreden beri egemen sınıfların, bir yandan TÖB-DER için bazı grupları kullanarak öğretmen hareketini dejenere etmeyi; bir yandan da yeni baskı tedbirleriyle demokratik haklarını kısıtlayarak devrimci öğretmenleri etkisiz hale getirmeyi planladığı bilinen bir gerçektir. İşte ilerlemecilerin bugüne kadar bütün yaptıkları, oligarşinin TÖB-DER'i tasfiye operasyonuna hizmet etmek olmuştur.

Mahkeme kararının kamuoyuna açıklanmasından sonra Talip Öztürk'ün telaşa kapılarak verdiği demec, ilerlemecilerin burjuvaziye yemin tazelediklerini göstermektedir. Mahkeme kararında yasal yönetimin kim olduğu isim verilerek belirtildiği, istemlerin tümünün reddedildiği açıkça yazıldığı halde Talip Öztürk, "kararın kesinleşmemiş olduğunu, kongreyi iptal etmediği, bu nedenle yasal yönetimin kendileri olduğu" gibi safsatalarla sahtekarlık yapmaya ve kafa bulandırmaya devam etmektedir.

Görüldüğü gibi TKP'li revizyonistler egemen sınıflara hizmet sunmaya devam edeceklerdir. Anlaşıyor ki ilerlemeciler özleştirilerek TÖB-DER'in örgütsel çalışmalarına katılmaya istekli değillerdir. Tecrit olduklarını görmekte ve gittikçe hırçınlaşmaktadırlar.

TÖB-DER'i aylardır işlemez hale getirenleri, mahkeme mahkeme

dolaşarak yöneticilik dilenenleri devrimci, demokrat, ilerici öğretmenler ve bütün kamuoyu unutmayacaktır. Öğretmenlerin örgüt yıkıcılarına artık tahammülleri kalmamıştır.

İlerlemecilerin mahkeme macerasının noktalandığı 24 Kasım günü TİP'liler de paylarına düşeni aldılar, Demokrasi İçin Birlik Grubunun "her iki yönetimin de iptal edilerek TÖB-DER yönetimine kayyum atanması" yönündeki istemleri mahkeme tarafından reddedildi. (Hatırlanacağı gibi CHP'lilerinde aynı yönde açtıkları bir dava daha önce başka bir mahkeme tarafından reddedilmişti). Şimdi DİB'çiler, TÖB-DER'in dağıtılması çabalarında hiç sorumlulukları yokmuş gibi melek pozlarına girerek ortalıkta dolaşıyorlar.

Egemen sınıfların TÖB-DER'i tasfiye operasyonunda araç olarak kullandıkları gruplardan birisi de Demokrasi İçin Birlik'ti. Bu grup, kongre sırasında ve sonrasında ilerlemeci hainlerin sahtekarlıklarına ve oyunlarına her şeyleriyle ortak olmuş, TÖB-DER'in "iki başlı" olduğunu kanıtlamak istercesine yeni girişimlerde bulunmuştu. TÖB-DER'in kayyumla yönetilmesi fikrini ilk ortaya atan ve mahkemelerden böyle bir kararın çıkması için canla başla çalışan TİP'lilerdir.

TİP'liler bütün bu marifetlerini unutturmak için şimdi herkese şirin görünmeye gayret etmektedirler. Onlar TÖB-DER'i parçalamak isteyenlere yaptıkları yardımları öğretmenlerin unutacağı sanmaktadırlar.

TÖB-DER Şube Kongreleri ve devrimci görevlerimiz

TÖB-DER şube kongreleri başladı. Devrimci, ilerici, yurtsever öğretmenler, bir yandan kendilerini baskı altında tutmaya çalışan oligarşiye karşı onurlu bir mücadele yürütürken, bir yandan da revizyonizme ve oportünizme karşı sistemli bir çaba sürdürüyorlar.

Bu yıl yapılacak şube kongreleri, 1. Egemen sınıfların Ecevit eliyle halka karşı bir dizi baskı tedbirini gündeme getirmesi, 2. TÖB-DER'in bir kargaşa içine sürüklenmek istenmesi gibi nedenlerle, geçen kongrelerden daha önemli bir nitelik taşımaktadır. Geçen yıl yapılan kongrelerden dersler çıkararak bu yılki kongreleri öğretmenlerin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinin kopmaz bir parçası olarak ele almalıyız. Kongreler, öğretmenlerin devrimci eyleminin birliğinin pekiştirilmesi, örgüt yıkıcılarının teşhir ve tecrit edilmesi, revizyonizmin TÖB-DER'deki etkinliğinin kırılması için birer platform olmalıdır.

Öte yandan öğretmen örgütlenmesi, faşist teröre karşı yürütülen mücadelenin gereklerine uygun bir yapıya kavuşturulmalı ve kongrelerde anti-faşist mücadelenin hedeflerini karartan çeşitli anlayışlar teşhir edilmelidir. Emekçi halklarımızın ve öğretmenlerin direniş azmini köreltmeye yönelik girişimler boşa çıkarılmalıdır.

Kongreler aynı zamanda devrimci düşünce ile revizyonizm arasında bir hesaplaşma olacaktır. Bu hesaplaşmada ilerlemeci revizyonistlerin hertürlü ahlaksızlığa başvuracağı bilinmelidir. Şereflikoçhisar şube kongresinde olup bitenler herkes için ibret olacak özelliklerle doludur. Devrimci Öğretmen'in imza toplayarak olağanüstü kongreye gitmesini sağladığı Şereflikoçhisar şubesinin ilk genel kurulunda seçimleri kazanamayacağını anlayan Birlik Dayanışmacılar, kaymakam ve jandarma komutanına toplantıyı zorla dağıttırışlardır.

Geniş öğretmen kitesi, sistemli ve disiplinli bir çaba ile Devrimci Hareket saflarına kazanılmalıdır. 4. Olağan Kongre sonrası öğretmen tabanında görülen kararsızlık ve bekle-yiş gibi olumsuzluklara kesin olarak müdahale edilmelidir. Öğretmen mücadelesine canlılık kazandırılmalıdır.

Devrimci Öğretmenler bütün bu görevleri dikkate alarak daha fedakar, daha kararlı ve daha disiplinli bir çalışma içine girmelidirler.

Şubelerde ve okullarda yapılacak çalışmaların daha disiplinli bir şekilde örgütlenmesi, oligarşinin emekçi halklarımıza ve devrimcilere karşı hazırladığı yeni baskı tedbirlerinin püskürtülmesinde önemli bir etken olacaktır.

TİP'li

revizyonist hizipler ve TÜM-DER

ZİNDANLAR BOŞALSIN GENEL AF!

- * Cezaevlerindeki devrimcilerin can güvenlikleri sağlanmalıdır!
- * Tutuklu ve mahkumların kazanılmış haklarının gasbedilmesine hayır!

Faşistlerin cezaevlerinde de süren saldırıları, katliamları, on üç faşistin Sağmalcılar Cezaevi'nden kaçması, isyanlar gibi son zamanlarda meydana gelen olaylar kamuoyunun dikkatini gene cezaevleri üzerine çekti.

Hapishaneler sınıf mücadelesinin en kızgın biçimlerde geliştiği yerlerden birisi haline dönüştü. Binlerce, on binlerce tutuklu ve mahkum kesinlikle yaşanamaz hale gelen hapishanelerden, birer zulüm ve işkence ocakları olan zindanlardan GENEL AF diye haykırmaktadır. ZİNDANLAR BOŞALSIN demektir.

Mahkumların gelişen mücadelesi artık engellenemeyecek bir noktaya geldiğinden, hapishaneler her an patlamaya hazır barut fıçılara haline geldiğinden, hakim sınıflar yeni oyunlara başvurmak zorunda kalmışlardır. "Halkın umudu" şamatalarıyla hükümet olan CHP, diğer sorunlarda olduğu gibi mahkumların sorunları konusunda da sahtekarca davranmıştır. "Mahkum babası" kılığında giren Adalet Bakanı zindanlarda yükselen mücadeleyi pasifize etme yoluna başvurdu. Mahkumların ağzına bir parmak bal çalar gibi "infaz yasası" aldatmacasını gündeme getirdi. Ama kısa zamanda açığa çıkan bu aldatmacaya, binlerce mahkumun gerçekleri daha açık olarak görmesine yaradı, zindanlar teker teker oligarşiye karşı direniş kaleleri oldu.

Elbette, tıpkı dışarıda olduğu gibi içeride de oligarşinin tasmalı köpekleri, faşist katiller, mahkumların kimi zaman kendiliğinden, kimi zaman devrimcilerin önderliğinde zindan düzenine karşı yükselttikleri mücadeleyi engellemek için görev başı yapmaktadırlar. Balıkesir, Elazığ, Sağmalcılar, Isparta, Tekirdağ ve Niğde cezaevlerinde olduğu gibi faşist caniler bu görevleri doğrultusunda hareket geçerek mahkumlara, devrimcilere saldırmakta; mahkumları, devrimcileri yaralamakta, katletmektedirler. Faşist katillerin ellerini kollarını sallaya sallaya kaçtıkları, faşist canilerin her türlü silahla teçhizatlanmış olduğu hapishanelerde devrimcilerin can güvenlikleri yoktur. En son olarak faşist katiller, 22 Kasım günü, Tekirdağ Cezaevinde Nurettin Karahan isimli yurtsever katlettiler.

Bunun yanında son zamanlarda mahkum ve tutukluların, özellikle de siyasi mahkumların üzerindeki baskılar yoğunlaştırılmıştır. Adalet Bakanlığı eliyle yayınlanan genelgelerle mahkum ve tutukluların kazanılmış hakları gaspedilmektedir. "Infaz Yasası"ndan bile gereğince yararlandırılmayan, açık cezaevlerine gönderilmeleri gereken Niğde Cezaevi'ndeki siyasi mahkumların açık görüşme hakları ellerinden alındı.

Mahkum ve tutukluların haklı mücadelesini, ne oligarşinin resmi faşist terörü, ne de faşist çetelerin hunhar saldırıları durdurabilir. Mahkum ve tutukluların mücadelesi ülke çapında sürdürülen faşizme karşı mücadelenin kopmaz bir parçası olarak daha da yükselecektir.

TÜM-DER genel başkanı Erhan Tezgör "TİP'in TÜM-DER'in içişlerine karıştığını" ileri sürerek istifa ettiğini açıkladı. Yine TİP'in yayın organı Yürüyüş dergisi, TÜM-DER genel merkez yönetim kurulunda bulunan bazı kariyerist kişilerin TÜM-DER'i yanılırlara sürüklediklerinden bahsetti. Bu olay Erhan Tezgör'ün TÜM-DER'in örgütsel bağımsızlığını ya da birliğini savunması olarak görülemez. TİP içindeki hizip çekişmesinin TÜM-DER içine yansımından başka bir şey değildir.

TÜM-DER'in örgütsel bağımsızlığını koruyor görüntüsü altında istifa eden Erhan Tezgör TÜM-DER'i siyasetten uzaklaştırmış, sadece ve sadece memur kitlelerinin ekonomik talepleriyle yarım

yamalak uğraşan tasfiyeci, tekkeci bir örgüt durumuna dönüşürmüştür. Bütün bunların da TİP'in demokratik örgütlerle ilgili ekonomist gerici siyaseti doğrultusunda bu görüşlerin sadık bir uygulayıcısı olarak yapmıştır. Yine bu politika adına TÜM-DER'de tasfiye ön plana çıkarılmış, örgütsel bağımsızlık parçalanmış, memur hareketinin birliğinin önüne revizyonist barikatlar kurulmuştur. Şimdi aynı Erhan Tezgör TÜM-DER'in örgütsel bağımsızlığını ve memur hareketinin birliğini savunuyor pozlarında, (yerine kendi hizbinden birini getirerek) ortalıkta şarlatanlık yapmaktadır. Bu yolla, bir yandan TİP yönetici hizbini yıpratarak kendi hizbini güçlendirmeye çalışacak, bir yandan da TÜM-DER içinde yıp

ranmış olan kendi revizyonist siyasetinin iflasını önlemeye çalışacaktır.

TİP'i ise, zaten bir demokratik kitle örgütünde yürütülmesi gereken devrimci mücadele değil, böyle bir örgütün işçi sınıfımızın siyasal parti hareketinin(!) varlığının ve de güçlüğünün bir kanıtı olarak, kendi tekkeleri altında tutabilmeleri ilgilendirmektedir.

Memur kitesinin devrimci eylemini yükseltmelerinin önündeki revizyonist barikatlar parçalanacak, TÜM-DER'in revizyonist-tekkeci yöneticilerinin manevraları, pasifist gerici siyasetlerinin iflasını önleyemeyecektir.

Devrimci Memurlar

DKDF'nin «Her mahalleye, fabrikaya, işyerine kreş» ve okuma yazma çalışmaları başarıyla sürüyor



DKDF üyesi AKD'nin Tuzluca'yı Okuma-Yazma kursunu başarıyla tamamlayan 25 bacımız Halkevinde düzenlenen toplantıda diplomalarını aldılar. Mahalle halkının kalabalık bir şekilde katıldığı toplantı Tuzluca'yı Halkevinde bir yöneticinin konuşmasıyla açıldı. AKD adına konuşan arkadaşımız; "AKD'nin emekçi kadınlarımızın devrimci yolumuzda örgütlenmesini amaçladığımız, kadınlarımızın bu düzende ikili bir sömürü altında olduğunu; sömürüsünü sürdürebilmek için emekçi halkımızın ekmeğine, canına, namusuna göz koyan bir avuç zorbanın kadınlarımızın okuma-yazma öğrenmesini de engellediğini" belirtti. Ve konuşmasına devamla; "Çünkü onlar, kadınlarımızın sömürü, soygun düzenine seyirci kalmasını istiyorlar. Öğrenmeyi, öğrenip mücadele etmeyi yasaklamak istiyorlar. Örgütlenip bir avuç zorbaya karşı mücadele etmelerinden korkuyorlar. Emekçi kadınlarımız faşizme karşı mücadeleye daha bilinçli, daha örgütlü katılmak için öğrenmek gerektiğini biliyorlar, bu amaçla ellerinden

alınan okuma-yazma haklarını AKD önderliğinde hepbirlikte sağlamaya çalışıyor ve bunu da başarıyla sürdürüyorlar" dedi.

Okuma-yazma kursunu bitiren 2 bacımız da yaptıkları konuşmayla; okuma-yazma öğrenme fırsatı bile verilmeyenlerin artık kadere boyun eğmediklerini, AKD çatısı altında okuyarak, öğrenerek daha örgütlü, daha bilinçli anti-faşist, anti-emperyalist kavgayı sürdüreceklerini belirttiler.

DKDF Başkanı; DKDF'nin kadınlarımızın emekçi halkın mücadelesine daha geniş ve daha aktif olarak katılmasını sağlamayı amaçladığını, bunun için evlerde, mahallelerde, işyerlerinde, fabrikalarda yoğun çalışmalar içinde bulduklarını belirterek, kadın-erkek omuz omuza mücadele verdiklerini ve mücadeleyi yılmadan kararlılıkla sürdüreceklerini vurguladı.

Toplantıya katılanlar "Halka kalkan eller kırılır", "Anayız, bacıyız faşizme karşıyız", "Faşist te-

röre karşı savaşalım", "Devrim için tek yol devrimci yol" sloganlarını haykırdılar. Devrimci türküler, ve halk ozanlarının deyişleriyle devam eden toplantı, ülkemizde ve dünyada kurtuluş kavgası sürdüren kadınların mücadelesinin sergilendiği slayt gösterisi ile son buldu.

AKD'NİN KREŞ ÇALIŞMALARI

DKDF üyesi AKD'nin önderliğinde sürdürülen "her mahalleye, işyerine, mahalleye kreş" çalışmaları hızla yaygınlaşıyor. Bu çalışmaların geniş kitlelere benimsetilmesi, kavratılması ve örgütlenmesi için basılan binlerce bildiri, gecekondular ve işyerlerinde dağıtılıyor, toplantılar düzenleniyor. Hazırlanan duvar gazeteleri şehrin çeşitli yerlerine, duvarlara, pasajlara AKD üyelerince asılıyor. İşyerlerinde, bakanlıklarda yürütülen çalışmalar somut sonuçların alınması aşamasında sürüyor.

Kıbrıs Yurtları kapatılamaz!

Ezilen ve sömürülen tüm ülkelerde olduğu gibi Kıbrıs'ta da emekçi halk güçleri, ilerici, devrimci memurlar, öğretmenler ve öğrenciler üzerindeki baskı ve sömürü uygulamaları her geçen gün yoğunlaştırılmaktadır. Yüksek öğrenim Gençliğinin her geçen gün halkının sorunlarıyla daha yakından ilgilenmesi, sıkı ve canlı bağların kurulmasına hız vermesi ve bir avuç sömürücüye hedef göstermesi ve bu yolda kararlı mücadelesi, öğrenim hakkının elden alınması anlamına gelecek baskıları ve Kıbrıs'lı gençliğin kaldığı yurtların kapatılmasını gündeme getirdi.

Sermayesini her geçen gün kaçakçılık, bedelsiz ithalat ve diğer birtakım yollarla büyütme olan sömürücülerin iktidarı olan UBP yönetimi bir baskı uygulaması olarak yurtları kapatmayı planladı. Yurtları kapatmakla, ezilen ve sömürülen halkın çocuklarının öğrenimi engellene-

cek, her geçen gün yükselmekte olan devrimci mücadele ve örgütlülük dağılacaktı. Tezgahlanan plan Ankara'daki gerici KTFD temsilciliği aracılığıyla uygulanmaya kondu. İki kız, ikisi erkek dört öğrenci yurdu, geçen Mart ayında kapatılmak istenmiş, fakat devrimci öğrencilerin direnişi ve Kıbrıs'taki halkın tepkisiyle karşılanınca başlanamıştı.

Gençlik örgütlenmesine revizyonistlerin tepeden inme bir şekilde hakim olması, yurtlar konusunda tutarlı ve kararlı bir mücadeleyi gündeme getirememiştir. Buna rağmen gelişmekte olan Devrimci YÖG (Yüksek Öğrenim Gençliği) hareketi, birçok zaafı içinde taşımasına karşılık, gereken yerlerde iradi müdahalesini yapmış ve yurtların kapatılmaması doğrultusunda eylemini sürdürmüştür.

Geçen Mart direnişinde, revizyo-

nistlerin tüm pasifist tutumlarına, yurdu terketmelerine karşın, Devrimci gençler polise karşı kararlı bir şekilde mücadele vermiştir. Yine 21 Kasım'da KTFD ve onun uzantısı temsilcilik tarafından yurtların kapatılacağı duyurusu üzerine, Devrimci YÖG'ü temsilen 40 kişilik bir grup Kıbrıs'a gitmiş, köy köy, kahve kahve dolaşarak halka yurtların kapatılmasının ne anlama geldiğini anlatarak, halkın sorunlarıyla bağlantılar kurulmuş ve sömürücü azınlık teşhir edilmiştir. Eğitim Bakanı Kenan Atakol'un, yurtları kapatmak için ileri sürdüğü ekonomik yük ve anarşi gibi gerekçelerin yalan ve halka yanlış hedef gösterme olduğu vurgulanmıştır. Kiraları 4-5 yıllık peşin ödenmiş yurtlar konusunda ekonomik gerekçeler ne kadar gülünçse, faşistlerin tüm halk karşı açıklan savaşta var olmanın ve mücadele etmenin de anarşi olduğunu söylemek o kadar gülünçtür.

Aylardır, büyük iddialarla iktidara gelen Ecevit hükümetinin başaramadığını, Kıbrıs'tan yurtları kapatmakla başaracağını iddia eden bakan, burnunun dibindeki silah seslerinden, Lapta'daki gece yansıdan sonraki atış talimlerinden hiç haberi olmadığını iddia etse gerek.

Bu gerçekler yaşanırken, 40 kararlı devrimci, resmi ve sivil polisin baskısına, karakolda saatlerce sorgu, suale tutulmasına, halkın yardımı olan 5000 TL'ye el konmasına, çeşitli engellere rağmen 5 gün mücadelesini sürdürdü. Tam 46 yerde konakladı. Magoşa, Girne, Omorfo ve Lefkoşe'nin merkez ve köylerinde, yollar kesilerek mücadele anlatıldı, yurtlar sorunu vurgulandı ve ant içildi. Devrimci sloganlar haykırıldı ve konuşmalarla halk aydınlatılmaya çalışıldı. Eğitim Bakanlığına, Kenan Atakol'un istifasının istendiğini belirten siyah bir çelenk bırakıldı.

Birçok eksikliklere rağmen başarılı bir eylem kondu. Bu konuda geçmiş deneylerin eksikliği günlük iradi bir programı gündeme getirdi. Kadroların inisiyatif koymada becerisi artırılırken, halka inme konusunda iyi bir deney oldu. Halkın hala geçmişteki yılmaları üzerindeki atamadığı açığa gözlemlendi. Harekete sokulsa dahi saman alevi gibi sömürücü bir

potansiyelin olduğu, çalışmanın halk içerisinde uzun vadeye hizmet edecek şekilde olması gerektiği açıkça görüldü. Halkın desteği ve duyarlılığı arttıkça, egemen güçlerin devrimcilere karşı baskı yapmakta çekingen davrandığı gözler önündeydi. Bu da emekçi halk içinde çalışmanın her geçen gün daha da önem kazandığını gösteriyordu.

Somut şartların ışığı altında, yurtların kapatılmaması doğrultusunda en geniş anti-faşist birliğin sağlanması devrimcilere düşen görevdir. Bu anlamda ilerici ve devrimci Kıbrıs'lıların yükselttiği yurtların kapatılmaması doğrultusundaki mücadele, direnişle beraber başarıya ulaşma durumundadır. Eğitim Bakanının, TRT'den "Yurtları kapatmak" diye açıklamalar yaptığı anda Kıbrıs'lı devrimci gençler yurt binaları içerisinde yurtları boşaltmaya doğrultusunda eylemlerini sürdürüyorlardı. Yoğun polis ve jandarma baskısıyla yurtların şimdilik boşaltılması sağlanmış gibi görünüyorsa da, mücadelemiz yılmadan, kararlı bir şekilde kurtuluşa kadar sürecektir.

Kıbrıs'lı devrimci gençler, geçirdikleri geniş deneylerden dersler çıkarmasını bilecekler ve bundan sonraki mücadelelerini daha disiplinli, daha kararlı, daha bilinçli sürdürecektir.

Artvin'de faşist katliamlar, hayat pahalılığı ve öğretmen kıyımları protesto edildi

CHP hükümeti kurulduktan sonra da Artvin'de devrimcilerin, demokratik kitle örgütlerinin çalışmalarını çeşitli şekillerde engellenmeye devam edildi.

Artvin'de dört devrimci öğretmen CHP'lilerin gayretiyle kıyıma uğradı. Muhalefette iken öğretmen kıyımına karşı çıkanlar bu işi, şimdi çok daha ustaca becermişlerdi. Eline bir liste alan bazı CHP'li yöneticiler soluğu Ankara'da alarak jurnalcılık "görev" lerini yerine getiriyorlardı.

Bu baskı ve kıyım uygulamaları üzerine demokratların, devrimcilerin, halkın tepkileri gelişti. Bölgede öğretmen kıyımına karşı çıkarak, valiliğe, Milli Eğitim Müdürlüğüne bu yanlış uygulamaların durdurulması için başvuruldu. Kıyımları kınamak amacıyla Artvin ili ve çevre ilçelerinde bulunan orta dereceli okulların müdür yardımcılarını yardımcı görevlerinden istifa ettiler. İl ve ilçelerde lise ve ortaokul öğrencileri bir günlük uyarı boykotu yaptılar.

Bunun yanında bu uygulamaları ve hayat pahalılığını, faşist terörü pro-



testo etmek için bir miting ve yürüyüş yapılmasına karar verildi. TÜM-DER, TÜTED, HALKEVİ, TÜM-ADDER, TÖB-DER, ZİRAATÇILAR DERNEĞİ başkanlarından oluşan bir komitenin düzenlediği bu miting, Valinin ve Milli Eğitim Müdürlüğünün bütün engelleme çabalarına rağmen 5 Kasım günü, Artvin'de başarıyla gerçekleştirildi.

Miting günü çevre ilçe ve köylerden Artvin'e adeta insan seli aktı. İşçilerden, köylülerden, esnaftan, öğretmenlerden, memurlardan, öğrencilerden oluşan binlerce kişilik kalabalık Haypet meydanında toplandı. Miting meydanı kalabalığı almadi, binlerce insan miting meydanını ve çevre yolları doldurdu. Mitinge katılan binlerce insan kıyımları, sömürüyü, faşist katliamları lanetledi. Haypet meydanından başlayan yürüyüş Hükümet meydanında son buldu.

Artvin'den Devrimci Yol taraftarları



Balgat'ta devrimci mücadele

Ankara Balgat'ta yakın bir geçmişe kadar etkin olabilen faşistler, devrimcilerin önderliğindeki Balgat halkının yiğit mücadelesi ile tuttukları mevzilerden teker teker sökülüp atılmaktadırlar.

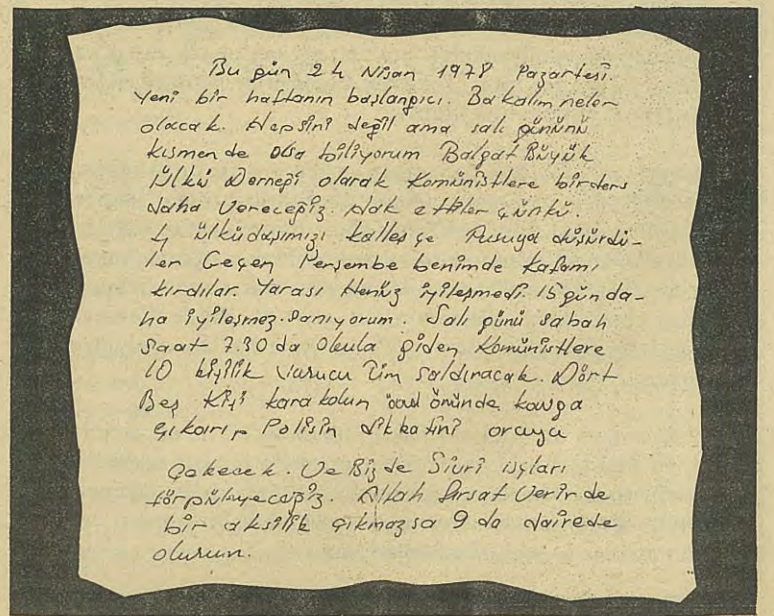
Devrimcilerin önderliğindeki halkın kararlı mücadelesiyle gerileyen faşistler, yenilginin verdiği hınçla Balgat katliamında Balgat halkına olan kinlerini kustular. Dört yurtsever faşist katiller tarafından katledildi, onüç yurtsever yaralandı. Ancak faşistlerin Balgat halkını yıldırma yön-

elik saldırıları geri tepti. Halkın mücadelesi sonunda faşistler bölgenin küçük bir kesiminde sıkıştılar.

Öte yandan faşistlerin giderek silinmesine karşılık polisin ve mavi berelilerin, devrimcilerin ve halkın üzerindeki baskıları yoğunlaştı. Pilot bölge ilan edilen Balgat'ta halkın mücadelesi engellenmeye çalışılıyor. Ancak ne faşist terör, ne de oligarşinin baskıları halkın mücadelesinin Devrimci Yol'da yükselmesini engelleyemiyor.

BALGAT'TA HALKA SALDIRAN FAŞİSTLERDEN BİRİNİN HATIRALARI DEFTERİNDEN

"Bu gün 24 Nisan 1978 Pazartesi. Yeni bir haftanın başlangıcı. Bakalım neler olacak. Hepsini değil ama salı gününü kısmen de olsa biliyorum. Balgat Büyük Ülkü Derneği olarak Komünistlere birders daha vereceğiz. Hak ettiler çünkü. 4 ülküdaşımızı kallesçe pusuya düşürdüler. Geçen Perşembe benimde kafamı kırdılar. Yarısı Henüz iyileşmedi. 15 gün daha iyileşmez yapıyorum. Salı günü sabah saat 7.30 da okula giden Komünistlere 10 kişilik vurucu tim saldırıya geçecek. Ve Biz de Sivri uçları törpüleyeceğiz. Allah fırsat verir de bir aksilik çıkmazsa 9'da dairede olurum."



Yaşasın Soma gecekondular halkının direnişi!

Türkiye'nin birçok şehrinde olduğu gibi, Manisa'nın Soma ilçesinde de çarpık kapitalistleşmenin bir ürünü olarak gecekondular şehrin çevresini sarmaktadır. Zengin kömür yataklarına, bir termik santrale sahip ve bir termik santralın da yapımını sürdüğü Soma'ya çevre köy ve ilçelerden çalışmak için gelen, güç bela yaşamlarını sürdüren emekçiler, hayat pahalılığı ve kiralardan yüksekliliği karşısında tek çareyi başlarını sokabilecek birer gecekondular yapmakta bulmaktadırlar.

Soma'nın Namazgah mahallesinin Tekoluk mevki ve Samsacı mahallesinin Yassitepe mevki gecekondularla doldu.

1975 yılında Samsacı mahallesindeki gecekondular Belediye ve oligarşinin resmi güçleri tarafından yıkıldı. Devrimcilerin yardımıyla gecekondular halkı evlerini yeniden yaptılar. Gecekondular halkının ve devrimcilerin omuz omuza direnişi nedeniyle gecekondular bir daha yıkılmadı. Bu yıl içinde de Tekoluk mevkinde yeni yapılan bir dizi gecekondular yıkılmaya kalkıldı. Devrimcilerin ve gecekondular halkının direnişi sonucu gecekondular yıkılmadı.

Ama yıkma tehditleri bitmedi. Dev-



rimciler, tehditlerin halkın örgütlü direnişiyle boşa çıkarılacağını, gecekonduların yıkımının ardındaki siyasi gerçekleri halka düzenledikleri toplantılarla anlattılar. Halkın gecekondularını ve devrimcilerin direnişi nedeniyle zorla yıkamayanların değişik oyunlarla gecekondularını yıkmaya çalışmaları teşhir edildi. Bildiriler dağıtıldı, yazılama yapıldı. Çevre köylerde gecekondular halkının sorunları anlatıldı.

Gecekondular halkının sorunları Soma halkının, çevre ilçe ve köylerinden gelen halkın geniş katılımıyla Soma'da düzenlenen bir mitingde duyuruldu.

Devrimcilerin önderliğinde direnen Soma gecekondular halkı gecekondularını yıktırmamaya kararlıdır.

Soma'dan Devrimci Yol taraftarları

Bursa'da anti-faşist mücadele Devrimci Yol'da yükseliyor

Türkiye genelinde emekçi halklarımızın hayatın her alanında faşist teröre karşı direnişi yeni boyutlar kazanırken Bursa özelinde de son zamanlardaki gelişmeler oligarşinin huzurunu kaçırmıştır.

Bilindiği gibi Devrimci Hareketimizin saflarında ortaya çıkan "askıcılık" olayının bir ölçüde etkilediği yerlerden birisi de Bursa olmuştur. Fakat "askıcılık" olayının yaratmış olduğu tahribat geçici oldu. Devrimci Hareketimiz bütün Türkiye'de olduğu gibi Bursa'da da sağlıklı bir örgütlenme sürecine girmiştir.

Bursa Eğitim Enstitüsü, açılmasıyla birlikte, Bursa'daki gençlik hareketinin odak noktası haline geldi. Üç yıldır faşist işgal altında olan ve 1978 Mart'ından bu yana kapalı tutulan Bursa Eğitim Enstitüsü'nün -devrimcilerin okulun açılması doğrultusunda verdikleri mücadelenin sonunda-

6 Kasım günü gündüz bölümü öğretme açıldı. Okulun açılmasıyla beraber devrimcilerin faşist işgalin kırılması için verdikleri tutarlı ve kararlı mücadele başarı kazandı. DEV-GENÇ'lilerin önderliğinde "askıcılar"ın bozguncu, dar grupçu tavırlarına rağmen anti-faşist kitlenin geniş katılımıyla faşistlerin okuldaki etkinlikleri kırıldı. Faşistler saflarındaki dağılma önlemek amacıyla resmi güçlerin desteğinde yoğun saldırılara giriştiler. Sinandede mahallesinde bir kahveye yapılan silahlı bir saldırıda Eğitim Enstitüsü öğrencisi Hüseyin Şarbalanlı adlı devrimci arkadaşımız faşistler tarafından öldürüldü. 18 Kasım gecesi Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin toplandığı Eğitim mahallesi Halk Kültür Demeği'ne konulan saatli bomba sabah öğrencilerin toplu halde oldukları bir saatte patladı, 7 arkadaşımız çeşitli yerlerinden yaralandı. Bu olaydan iki gün sonra, gece asker elbisesi giymiş üç faşistin yine

aynı demeğe koydukları bomba sabah patlamadan etkisiz hale getirildi.

Devrimci Hareketimizin gençlik kesimindeki çalışmalarının sonucunda, Bursa Devrimci Gençlik hareketinin merkezi bir gençlik örgütlenmesine duyulan ihtiyaçtan dolayı kurulan, ve DEV-GENÇ'e katılma kararı alan Bursa Devrimci İşçi-Köylü Gençlik Demeği (GENÇ-DER)'nin çok kısa bir sürede elde ettiği başarıdan ürken oligarşi GENÇ-DER'i üç aylık bir süreyle kapattı.

Sivil faşistlerin saldırıları, oligarşinin baskıları, oportünistlerin bozgunculukları devrimcilerin mücadelesini engellemeyi, engelleyemeyecektir. Devrimcilerin mücadelesi Devrimci Yol'da daha da yükselcektir.

Bursa'dan Devrimci Yol taraftarları

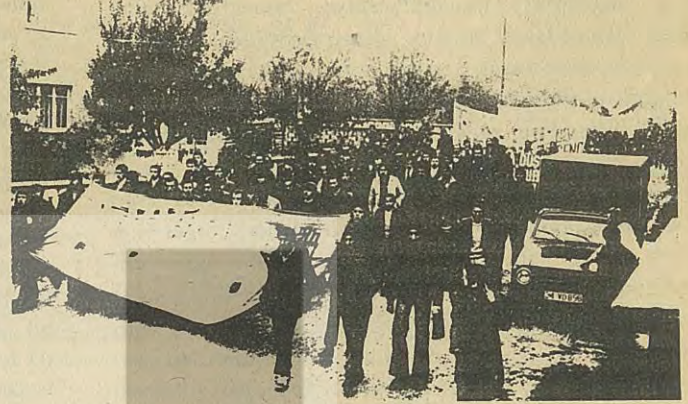
Saldırı ve baskılar Selendi halkının mücadelesini engelleyemez!

İçimizde halktan yüz bulamayan faşistler, halkın devrimcilerin önderliğinde yükselen mücadelesini engelleyebilmek için yer yer halka ve devrimcilere saldırmaktadırlar. Fakat her saldırılarında da hakettikleri cinsten cevap almaktadırlar. Son olarak 5 Ekim günü lise öğrencilere saldırıya yeltenen faşistler, gene hakettikleri cevabı alarak püskürtülmüşler, yaralı iki arkadaşlarını da olay yerinde bırakarak kaçmışlardır.

Sivil faşist güçlerin engelleyemediği halkın yükselen mücadelesini boğmak için resmi faşist güçler de her türlü çareye başvurmakta. Bir faşistin evinin kurşunlanmasını bahane eden polis, yüzlerce halka yönelik baskıların sürdürmektedir. Fakat bütün saldırı ve baskılar Selendi halkının devrimci mücadelesini engelleyemeyecektir.

Manisa-Selendi'den bir grup devrimci

Karabük ve Safranbolu'da halka uzanan eller kırılacaktır!



Faşist katiller, Karabük ve Safranbolu çevresinde saldırılarını giderek yoğunlaştırdılar. Faşist Çelik-İş sendikası ile Demir Çelik patronları arasında aylardan beri süregelen görüşmelerin sarı-faşist sendikaların işçiyi patrona satmasıyla sonuçlanması, Demir-Çelik işçileri arasında büyük bir tepkiyle karşılandı. Bunun üzerine Çelik-İş Sendikası işçilerin dikkatlerini değişik yönlere çekmek için yıllardan beri beslediği, MHP ve ÜGD'li faşist katillerini devrimcilerin, işçilerin üzerine saldırtmaya başladı.

23.10.1978 günü bir devrimci arkadaşımız faşistlerce bıçaklandı. Devrimcilerin ve halkın karşı koyması faşist katilleri daha da kudurttu. Faşistler 25.10.1978 günü Beşbinevler mahallesinde Belediye otobüsünü kurşun yağmuruna tuttular. Aynı gün Karabük Merkez Karakolu'ndan polislerin denetiminde terör estirmeye çalışan faşist katiller halktan ve devrimcilerden gereken dersi alarak kaçtılar.

Karabük'te birşey yapamayacaklarını anlayan faşist çeteler Safranbolu'da da terör estirdiler. Devrimcilerin elinde olan Safranbolu Kültür Demeği'ni kurşunladılar, demek başkanı olan arkadaşımız Ali Türk'ü katlettiler.

26.10.1978 günü Ali yoldaşın cenazesi mücadelesine uygun düşen gösteriyle toprağa verildi. Cenaze töreninde "Faşist Teröre Karşı Savaşalım", "Sağ Sol Çatışması, Bireysel Terör, Anarşi Yok! Faşist Katliamlar Var", "Tek Yol Devrim", "Faşist Katillerden Hesap Soralım" sloganları halk tarafından büyük destek gördü. Faşizmi lanetleyen bildiriler dağıtıldı.

27.10.1978 günü Karabük'te ve Safranbolu'da gelişen son gelişmeleri değerlendiren bir bildiri faşistlerin yoğunlukta olduğu bölgeler dahil her tarafa dağıtıldı. Sivil faşist katiller sindiler. Fakat bunu hazmedemeyen resmi faşist güçler saldırıya geçtiler. Şehrin her tarafında gördükleri devrimcilere kurşun sıktılar, bir arkadaşımızı karakola alarak tartakladılar. Devrimciler polise karşı da yiğitçe direndiler. Polis arabaları taşlandı. Polise karşı başlatılan direniş halkın katılımıyla daha da büyüdü. Devrimci sloganlar haykırıldı. Polisler geri çekilmek zorunda kaldı.

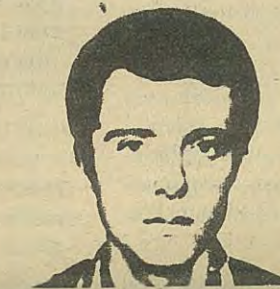
Aynı gün Safranbolu'da da pazar yerinde bildiriler dağıtıldı. Korsan miting yapılarak, faşist katliamlar kınandı. Ali yoldaşın mücadelesi anlatıldı.

28.10.1978 günü daha önce bıçaklanan devrimci arkadaşımızın yatığı Devlet Hastanesi polislerin desteğindeki faşistlerce saldırıya uğradı. Devrimcilerin direnmesi üzerine faşist katiller çareyi kaçmakta buldular.

Karabük ve Safranbolu'daki son gelişmeleri incelemek üzere Karabük'e gelen Zonguldak parlamenterlerinin CHP'de yaptığı toplantıda halk, faşist saldırıların Emniyet Kuvvetlerinden, Çelik-İş sendikasından, Kaymakamlıktan kaynaklandığını belirtti. Faşist saldırılara karşı sessiz kalmayacağı, sonuna kadar direnileceği gerektiği vurgulandı. Buna rağmen Zonguldak parlamenterlerinin, CHP'nin genel politikası çerçevesinde olayların "sağdan da soldan da gelse karşı olduklarını" belirtmeleri, CHP tabanındaki ilerici-demokrat-yurtseverlerce tepkiyle karşılandı.

Devrimcilerin, tüm yurtseverler, demokratlar ve bütün halkla birlikte verdikleri mücadele faşist saldırılara ve engellere rağmen giderek güçlenmektedir.

Ali yoldaş mücadelemizde yaşayacak!



25.10.1978 günü Devrimci arkadaşımız Ali Türk faşist katillerce sırtından ve ensesinden vurularak kahepece katledildi. Safranbolu Kültür Demeği Başkanı ve Kastamonu Halkevi Yönetim Kurulu üyesi olan Ali yoldaş, Safranbolu ve Kastamonu'da faşist işgallerin kırılmasında en ön safta yer aldı. Faşist katillerce saldırıya uğradığı anda elinde silah faşist katillerin peşine düştü, ancak kurulan pusuda vurularak şehit oldu.

Yaşasın Tariş işçilerinin şanlı direnişi!

İzmir'de, Çiğli'deki Tariş İplik Fabrikası'nda çalışan 1700 işçi, işten atıldıkları için ölüm orucuna başlayan beş arkadaşlarını desteklemek ve yeniden işe alınmalarını sağlamak amacıyla jandarmanın ve polisin baskısına rağmen direnişe geçti.

DİSK'e bağlı Tekstil-İş Sendikasının Büyük Çiğli Şubesinin önderliğinde eyleme geçen işçilerin kararlı direnişi işvereni dize getirdi. Tariş işçilerinin sömürü ve zulme karşı mücadelesi Devrimci Yolda sürüyor.

BURJUVA LIBERALLERİ ve İÇ

EVET; mevcut düzenin ekonomik-sosyal, siyasal alanlardaki hastalıklarından, bozukluklarından kaynaklanan buhran giderek derinleştiği ve bunun bir sonucu olarak çeşitli alanlardaki çatışmalar toplumumuzun geniş kesimlerini kaplayacak şekilde yaygınlaşıp genişledikçe, egemen güçler iktidarlarının sürmesi için çeşitli tedbirler almaya çalışıyorlar. Bu doğrultuda bir yandan geniş emekçi halk yığınları üzerindeki baskı ve sindirme politikalarını yoğunlaştırırken, diğer yandan da emekçi halk yığınları içindeki direnme eğilimlerini bastırmaya çalışıyorlar. Özellikle sol içindeki uzantularının da yardımı ve aracılığıyla emekçi halk yığınları içinde sahte barış hayalleri ve liberalleşme umutları yaymaya çalışıyorlar. Tekelci burjuvazinin terörist yıldırma politikaları karşısındaki direnme eğilimlerini köreltmeye, toplumumuzun en geniş kesimleri içinde oluşmakta olan devrimci dinamikleri bastırmaya uğraşıyorlar.

Şimdilerde, soldaki oportünizmin bütün örgütlenmeleri, "terörizm ve anarşiye karşı mücadele" avazleriyle oligarşinin bu gereksinimini yerine getirme görevini üstlenmiş gibidir. Çatışma ve çalkantıların köklü nedenlerini kavrayamayan burjuva liberallerine has "istikrar" özelliklerinin, sol hareket içindeki TİP, TKP, TİKP ve benzerlerinin oluşturduğu çok sesli bir koronun ağzından da yankılandığı görülüyor: "Hükümetimiz mevcut ekonomik ve siyasal sorunları çözmeli iç savaş ve anarşi mutlaka önlenmeli, asayiş sağlanmalıdır." Bu suretle, burjuvazi, sol hareket içinde eşsiz bir "asayiş masası" oluşturmuş gibidir.

Bu koronun en ilginç siması ülkemizde "PDA"cular diye bilinen "TİKP" ve "Aydınlık"çı revizyonistlerdir. Onlar, TKP ve TİP gibilerinden bu konuda hiçbir temel farklılık göstermeyen siyasal oportünizmlerini, teorik olarak gerekçelendirmeye de çalışmaktadırlar.

AYDINLIK REVİZYONİSTLERİNİN ASAYİŞ PROGRAMI

ANTİ revizyonistlik konusunda şarlatanlığı hiçbir zaman elinden bırakmayan PDA'cı revizyonistler, ülkemizdeki siyasal gelişmeler ve iç savaş sorunu konusunda TKP ve TİP'lilerden temelde hiçbir farkı olmayan gerici bir siyasi tavır içerisindeyler. Onlar da, tıpkı diğerleri gibi "Bu hükümetin anarşi ve kargaşalığı önlemesi gerektiğini, devrimcilerin de buna yardımcı olması gerektiğini" ileri sürmektedirler. Doğu Perinçek, çeşitli yazılarında, "Ülkemizdeki çatışmaların durdurulması gerektiğini, ülkenin bir iç savaşa gittiğini, bu iç savaşın önlenmesi gerektiğini, faşistlerle çatışmalara girerek buna engel olanların(!) sahte solcular olduğu"nu ileri sürmektedir.

Perinçek Aydınlik gazetesindeki "İç Savaş" başlıklı yazısında¹ bu konu ile ilgili görüşlerini açıklamaya çalışıyor ve ülkemizdeki gelişen olaylar konusunda şöyle yazıyordu:

"Türkiyenin bir 'iç savaşa' gittiğini söyleyenler son günlerde artmaya başladı. Bu yılın başından beri siyaset meydanında can verenlerin sayısı 700'ü bulmuştur. Demek ki, ayda yüze yakın insan siyasi cinayetlerin kurbanı olmaktadır. Bu da küçük çapta bir savaşın varlığını gösteriyor. Üstelik aynı saflarda birleşmesi gereken halkın, faşistler ve sahte solcular tarafından kamplara bölünmesi ve birbirine kıskırtılması olayı da yeni boyutlara ulaşmaktadır (...). Daha da tehlikelisi, bu bölünmeler Doğu bölgesinde milliyet ve mezhep ayrılığı üzerine oturtulmaktadır. Birçok şehirde iktidar mahalle mahalle şu veya bu renkten alıkıran başkessenlerin eline geçmektedir."

Bütün bu gelişmelerin, ülkemizdeki sınıf mücadelesinin keskinleşmesinden ileri gelmediğini, ezenlerle ezilenler arasındaki bir mücadele olmadığını ileri süren D.Perinçek, iki süper devlet tarafından başlatılan bu gerici iç savaşın önlenmesi için çalışılması gerektiğini söylemektedir.

Revizyonist yazar, kendi gerici fikirlerini kanıtlayabilmek için ülkemizde gelişen mücadelelerin içeriğini ve iç savaş konusundaki marksist görüşleri çarpıtıp bulanıklaştırmaya çalışmaktadır. Her iç savaşın devrimci bir iç savaş olmadığını ileri sürerek, ülkemizdeki mücadelelerin sınıflar mücadelesinin keskinleşmesinin sonucu olarak ortaya çıkan, ezenlerle ezilenler arasındaki bir mücadele olmadığını; sadece "dış güçlerin kışkırtması" sonucu meydana geldiğini ileri sürmektedir.

Böyle bir bakış açısının, işçi sınıfının devrimci dünya görüşüne ait olamayacağı ortada olan bir şeydir. Bütün bu çatışmaların sınıf mücadelesinin keskinleşmesinin bir sonucu olarak ortaya çıktığını reddetmek ve bunun da temelinde ülkemizdeki mevcut emperyalizme kökten bağımlı sömürü ve soygun düzeninin yattığını kabul etmemek katıksız bir burjuva yutturmacasından başka bir şey değildir.

D.Perinçek ise, tıpkı burjuva siyasetçileri gibi "anarşi" diye ifade ettiği olayların kökünde iki süper devletin hegemonya mücadelesinin yattığını ileri sürmektedir. "Kontr gerillaocuların bir kısmı 'sahte solcu' ve 'maceracı' kılığına girmekte, bir kısmı da 'ülkücü' kılığına girerek birbirlerini vurmakta ve 45 milyonluk Türk milletini bölmeye çalışmaktadırlar. Türkiye, bu şekilde dış güçlerin kışkırttığı bir gerici iç savaşa gitmektedir!" Bu, burjuva uşaklarının kendi gerici çizgilerini yutturmaya çalıştığı aptalca masala inanmak mümkün müdür? Okullardan fabrikalara, büyük şehirlerin kenar bölgelerinden en ücra köylere kadar toplumumuzun bütün kesimlerini saran, gerici faşist güçlerle devrimci halk güçleri arasındaki bu derece yaygın mücadeleler ülkemizdeki sınıflar mücadelesinden bağımsız olarak sadece bir takım gizli ajanların düzenlediği bir oyun olarak gösterilebilir mi? PDA'cı yazar TİP'in kırk yıllık "provokasyon teorisini" iki süper devlet safsatlarıyla süsleyerek yeniden yutturmaya çalışıyor.

Faşist güçlerin emekçi halklarımıza yönelik saldırılarının ve gizli-açık saldırı örgütlerinin arkasında ABD emperyalizminin yer aldığı tartışmasız ortada olan bir şeydir. Emperyalizme bağımlı bir yeni sömürge olan Türkiye gibi bir ülkede faşist hareketin, başka türlü olması zaten beklenemez. Emperyalizme bütünüyle bağımlı bir nitelik taşıyan mevcut düzen, ekonomik-sosyal-siyasal alanlardaki devamlı olarak zincirleme sorunlar üreten bir nitelik taşımaktadır. İçerde, tekeli burjuvazinin egemenliği, emperyalizme bağımlılığın dolaylı zayıf temeller üzerine kuruludur. Geniş emekçi yığınlar, sürekli olarak ağır bir sömürüye uğramaktadır. Bu yüzden, kendi içinde de çıkar çatışmaları içindeki iç ve dış egemen güçler koalisyonundan oluşan oligarşi, hakimiyetini sürdürebilmek için, devlet bünyesinde oluşturulmuş resmi faşist güçler ve onların desteğiyle örgütlenmiş sivil faşist saldırı örgütleri aracılığıyla yürütülen, geniş emekçi halk yığınları üzerindeki sürekli bir baskı ve yıldırma politikasına ihtiyaç duymaktadır. İşte, ülkemizde faşizmin kaynağı budur. Bu anlamda 12 Mart döneminin resmi devlet terörü ile, 12 Mart sonrasında daha bir ön plana çıkan sivil faşist terör arasında fark yoktur. Ve işte, ülkemizde meydana gelen olaylar, emperyalizmin ve yerli tekeli burjuvazinin emekçi halk yığınları üzerindeki egemenliklerini sürdürmek amacıyla, özellikle halkın ileri kesimlerine yönelik olarak örgütlediği faşist saldırılarla; halkın buna karşı örgütlü veya örgütsüz topluca veya tek tek çeşitli biçimler altındaki direnişlerinden oluşmaktadır. Bir başka ifadeyle, ülkemizde bugün yaşadığımız gerçek, faşist güçlerin bütün bir emekçi halkı sindirmek ve tümüyle hakimiyeti altında tutmak için yürüttüğü savaş ve buna karşı halkın devrimci güçlerinin direnişinden başka bir şey değildir. Bütün bunların, ezenlerle ezilenler arasındaki bir mücadele olmadığını, sınıf mücadelesinin keskinleşmesinin bir sonucu olarak ortaya çıkmadığına ve "dış güçler" in düzenlediği bir "oyun" olduğuna, (bu eski burjuva masallanna!) inanacak mıyız?!

Revizyonist yazar, "aynı safta birleşmesi gereken halkın bölünmesi, ve bu bölünmelerin yer yer mezhep ve milliyet ayrılığı üzerine oturması"na işaret ederek, bugünkü mücadelelerin ve "anarşi"nin ezenlerle ezilenler

arasındaki bir mücadele olmadığını kanıtlamaya çalışmaktadır.

Bir iç savaş söz konusu olduğunda, halkın bölünmesinden şikayet etmek tamamen saçma bir şeydir. Mücadelenin sınıfsal yönünün ağır bastığı bir aşamada (ki doğrudan bir emperyalist müdahaleye karşı ulusal bir savaş söz konusu olmadıkça mücadelenin sınıfsal yönünün ağır bastığı devrimci iç savaş aşamasında bulunuluyor demektir)² mücadele, kaçınılmaz olarak, ulusun iki kesimi arasındaki bir mücadele olarak ortaya çıkacaktır. Bunun ise, ülkedeki bütün ezilenlerin (halkın) bir tarafta toplanacağı, diğer tarafta da sömürücülerin toplanacağı bir saflaşma şeklinde ortaya çıkacağı ortada olan bir şeydir. Her zaman egemen sınıflar ideolojik olarak kendi saflarına çektikleri, kontrolleri altında tuttukları ve örgütledikleri halkın bir kesimini diğer kesimine karşı savaştırdılar. Bu her iç savaşın, kaçınılmaz bir gerçeğidir. Zenginlerin kendilerinden oluşan bir ordu ile ona karşı (45 milyonluk!) halkın teşkil edeceği bir ordu arasında yürütülecek bir devrimci iç savaş düşünmek, sınıflar mücadelesi konusundaki marksist teoriye yabancılaşmış bir ifadesi değilse, devrimci teorinin bilinçli bir çarpıtması söz konusudur. (Ki, PDA'nın kaşarlanmış revizyonist yazarları için doğrusunun bu ikincisi olduğuna şüphe yoktur).

Bugün ülkemizdeki mücadelenin böyle bir saflaşma üzerine kurulu olmadığı ortada olan bir şeydir. Bunu, mücadele ve çatışmaların özünün ezenlerle ezilenler arasındaki bir mücadele temeli üzerinde yükseldiği gerçeğini örtbas etmek için kullanmaya kalkmak, sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Faşistler bugün, özellikle lumpen proletarya denen ayak takımı üzerinde etkili olabilmekle birlikte toplumun gerici ideolojinin etkisi altındaki kesimleri üzerinde de belirli bir etkinliğe sahiptirler. Bugün için emekçi kesimler arasında sınırlı kalan etkilerinin, mücadele şiddetlendikçe ve düzenin her yönüyle uğramakta olduğu çöküntüler derinleştiği, şu veya bu nedenle devrimci saflara çekilemeyen halk kesimlerinin sarsıntıya uğramış unsurlarının, faşist hareketin etkisi altına girmesiyle daha da genişlemesi olanaksız değildir. Bu gibi durumlarda, "ezenlerle-ezilenler arasındaki bir mücadele değil" diye, kendilerine iç savaşı önleme görevi verenler için, en iyisini, "burjuvaziye sığınmalarını meşrulaştırmak isteyen alçaklar" diyerek (Doğu Perinçek gibileri için söylenebileceklerin en iyisini) Lenin söylemektedir:

"Bugün ancak iflah olmaz bir budala, Rusya'da meydana gelmekte olan (ve dünyanın başka yerlerinde başlıyor ve olgunlaşıyor olan) şeyin proletaryanın burjuvaziye karşı verdiği bir iç savaş olduğunu anlamakta yanılığa düşebilirdi. İleri sınıfın [işçi sınıfının] bir kısmının gerici güçlerin safinda kalmadığı bir sınıf mücadelesi hiçbir zaman olmamıştır ve olması da mümkün değildir. Bu durum iç savaş için geçerlidir. Geri işçilerin bir kısmı —uzun ya da kısa dönemli olarak— burjuvaziye yardım etmek zorunda bırakılmışlardır. Fakat bunu, ancak kendilerinin burjuvaziye sığınmalarını meşrulaştırmak isteyen alçaklar [mazeret olarak] kullanabilirler."³

İflah olmaz bir burjuva uşağı olan PDA yazarı, iç savaşı önleme görevini benimsemesinin bir başka mazereti olarak saflaşmaların yer yer milliyet ve mezhep ayrılıkları üzerine oturmasını da göstermeye çalışmaktadır.

Gerçekte, burjuvazi ve faşist güçler, emekçi halk yığınlarının bilinçlerini karartmak ve halkın belli bir kesimini arkalarına alabilmek için sahte ve ikincil çelişmeler etrafındaki saflaşmaları körüklemekten geri durmamaktadırlar. Onlar, toplumun sürüklendiği çalkantı ve buhranın bir sonucu olarak sınıflar mücadelesi temelindeki ayrışma ve saflaşmaları çarpıtmaya ve bunun yerine sahte ve ikincil çelişmeleri ön plana çıkarmaya çalışmaktadırlar. Gerici faşist güçler, bunun için toplumumuzda temel çelişmeye bağımlı olarak var olan ikincil derecedeki çelişmelerden ve bunların yer yer ekonomik ve sosyal plandaki krizin derinleşmesinin bir sonucu olarak açığa çıkmasından ve toplumun bütünüyle duyarlı hale dönüşmesinden yararlanmaya çalışmakta ve bu doğrultuda bir-

SAVAŞ (2)

çok tertip ve şaşırtmaya başvurumaktadırlar. Faşist güçlerin ve burjuvazinin, yer yer oportünistlerin bu konudaki hatalı tavırlarından da yararlanarak, bu konudaki amaçlarına bazı yerlerde ulaşabilmeleri, elbetteki bugün Türkiye'de süregiden mücadelenin sınıfsal özünün örtbas edilmesi için kullanılamaz. Sadece, devrimcilerin faşist güçlerin bu konudaki halkı şaşırtma tertip ve oyunlarına karşı (bugüne kadar olduğu gibi) kararlı ve bilinçli bir mücadele yürütmeleri gerektiğini ortaya koyar, o kadar.

"İç savaş dendiği zaman, daha çok bir ülkenin ezilen sınıflarıyla ezen sınıflar arasındaki savaş anlaşılır. Türkiye'nin bugünkü gidişatı, acaba bazı düşüncesizlerin sandığı gibi böyle bir iç savaş mıdır?"

diyen revizyonist Aydınlık yazarı, bu soruya olumlu cevap verilemeyeceğini, çünkü böyle bir iç savaşın halk hareketinin yükselmesinin sonucu olarak ortaya çıkması gerekirken, bugün halk hareketinin bir durgunluk içinde olduğunu ileri sürmektedir. Ona göre devrimci bir iç savaşın olması için, gelişmelerin,

"Grevler, yürüyüşler, protesto gösterileri, siyasi grevler, top- rak mücadeleleri derken, emekçilerin zindanlara doldurulması, jandarmanın halka ateş açması ve sonuç olarak, çivi çivi söker kuralının gündeme gelmesi ve kitlelerin gerici şiddeti alt etmek için devrimci şiddete başvurmaları"

şeklindeki bir rotaya uygun olarak cereyan etmesi gerekmektedir! Türkiye'deki gelişmelerin Tarih kitaplarından öğrendiği bu senaryoya uygun olarak cereyan etmediğini ileri sürerek bu nedenle bu olayları durdurarak "asayiş ve istikrar" sağlama konusunda burjuvaziyle omuz omuza "sahte solcu"lara karşı savaş açmak gerektiği sonucuna varmaktadır.

Bugün "halk hareketinin 1970 yıllarına göre bir durgunluk içinde olduğunu" ileri sürerek burjuvazinin asayiş programının gönüllü uşaklığına yazılan bu revizyonistlerin, 1970'lerde de, "esas mücadeleyi yürütenlerin işçi ve emekçi sınıflar değil de asker sivil aydın zümre olduğu"nu vaaz etmekle meşgul olduğu hatırlanacak olursa, sahtekarlıklarından kendiliğinden ortaya çıkar.

Aslında bugün halk hareketlerinin 1970'lere göre daha gerilerde olduğu, hiçbir şekilde ciddiye alınabilir bir iddia sayılamaz. Halkın mücadelelere katılımı 1970'lere oranla, kıyaslanamayacak ölçüde genişlemiş ve yükselmiştir. İkincisi, protesto hareketlerinin ve gösterilerinin, grevlerin eskisi kadar bile olmadığını ileri sürmek (gerçeğe aykırı olduğunu bir tarafa bırakalım) tamamen anlamsız bir şeydir. Mücadelenin bugünkü geldiği noktada 1970'lerdeki örneğin taban fiyatlar, vb. için yürütülen köylü yürüyüşleri çoktan aşılmıştır. Sınıf mücadelesinin kendisi, bu gibi barışçıl kitle gösterilerini gündeminin birinci meselesi olmaktan çoktan çıkarmıştır. Bugün örneğin burjuvazinin faşist örgütleri aracılığıyla yürüttüğü saldırılara karşı devrimci bir direniş hareketi içinde yer almak işçilere ve köylülere sınıf mücadelesinin programıdır ve en önde gelen bir sınıfsal görev haline gelmiştir.

Öte yandan, mücadelelerin önce, PDA yazarının sıraladığı gibi bir senaryoya uygun olarak seyretmemiş olması, ülkenin her yanını saran çatışmalara karşı çıkmak ve iç savaş durdurarak asayiş sağlama görevine talip olmak için, tutarlı bir mazeret sayılamaz. Böyle bir gelişme, değil bizim gibi uzun bir halk savaşı sürecinden geçmek zorunda olan ülkeler, Rus devrimi için bile geçerli değildir. Rus devrimi için Lenin şöyle yazıyordu:

"Başkaldırmanın bütün ülkeyi kucaklayan uzun bir iç savaş yani halkın iki kesimi arasındaki silahlı bir mücadele şeklinde daha yüksek ve daha karmaşık bir biçim alacağı kesinlikle doğal ve kaçınılmazdır. Böylesine bir iç savaş oldukça uzun aralıklarla çok az sayıda büyük çarpışmalar ve bu aralıklar sırasında çok sayıda küçük çarpışmalar dizisinden başka bir şey olarak anlaşılabilir."⁴

Kaldı ki, ülkemizdeki iç savaşın Rus devriminden çok daha karmaşık ve çok daha farklı bir rota izleyeceği

Marksizm ve iç savaş

Bu mücadelenin doğmasına yol açan tarihsel koşulların neler olduğunu anlayamayışımız yüzünden, onun zararlı yanlarını gidermede yeteneksiz kalıyoruz. Oysa mücadele sürüyor. Güçlü iktisadi ve siyasal nedenler yüzünden bu mücadeleyi önlemek, bizim gücümüz içerisinde değildir. (...)

Böyle bir itiraz, katıksız bir burjuva-liberal itirazdır, marksist bir itiraz değildir; çünkü bir marksist, iç savaş ya da onun biçimlerinden biri olan gerilla savaşına genel olarak anormal ve moral bozucu olarak bakamaz. Bir marksist, kendini sınıf mücadelesine dayandırır, toplumsal barışa değil. Belirli keskin siyasal ve iktisadi bunalm dönemlerinde, sınıf mücadelesi doğrudan bir iç savaş, yani toplumun her iki kesiti arasındaki silahlı mücadeleye doğru gelişme gösterir. Böyle dönemde marksistler, iç savaştan yana yerlerini almak zorundadırlar. İç savaşın herhangi bir moral suçlaması, marksist açıdan kesenkes benimsenemez.

Bir iç savaş döneminde, proletaryanın ideal partisi savaştan partidir. Bu kesinlikle itiraz götürmez. İç savaş açısından herhangi bir özel andaki iç savaşın özel bir biçiminin elverişsizliğini savunma ve tanıtlamanın olanağını kabul etmeye tamamen hazırız. Askeri elverişsizlik açısından farklı iç savaş biçimlerinin eleştirisini tümmüyle kabul ediyoruz ve bu sorunda son sözü söylemesi gerekenin, her özel yöredeki sosyal-demokrasinin pratik işçilerinin olduğunu kesin olarak benimsiyoruz. Ama biz, marksizmin ilkeleri adına, iç savaşın koşullarının bir tahlilinden, anarşizm, blankicilik ve terörizm konusundaki harcalem ve klişeleşmiş sözler yüzünden kaçınılmamasını istiyoruz, ve Sosyal-Demokrat Partinin, genel olarak gerilla savaşına katılması gibi sorunların tartışılması sırasında, Polonya Sosyalist Partisinin şu ya da bu örgütünün, şu ya da bu anda benimsediği anlamsız gerilla eylemleri yöntemlerinin bir öcü olarak kullanılmasını istiyoruz.

(...)

Sosyal-demokratların gururla ve böbürlenerek, "biz anarşist, hürsüz, soyguncu değiliz, biz bunların çok üstündeyiz, gerilla savaşı kabul etmiyoruz" dediklerini görünce kendime soruyorum: Bu adamlar ne söylediklerinin farkındalar mı? Ülkenin her yerinde kara-yüzler hükümeti ile halk arasında silahlı çatışmalar ve çarpışmalar oluyor. Devrimin gelişmesinin bugünkü aşamasında, bu, kesinlikle kaçınılmaz bir olgudur. Halk da, kendiliğinden ve örgütsüz bir biçimde —ve işte tam da bu nedenden ötürü, çoğunca talihsiz ve istenilmeyen biçimlerde— bu olguya silahlı çatışma ve saldırı yoluyla tepki gösteriyor. Ben, örgütümüzün zayıflığı ve hazırlıksız oluşu yüzünden, belli bir yerde ya da belli bir zamanda, bu kendiliğinden mücadelede parti önderliğinden kaçınmamızı anlayabilirim. Ben, bu sorunun yerel eylem işçileri tarafından saptanması gerektiğini, ve zayıf ve hazırlıksız örgütlerin yeniden biçimlendirilmesinin kolay birşey olmadığını kavırıyorum. Ama, bu bir sosyal-demokrat teorisyen ya da yayıncının bu hazırlıksızlığı kinmadan çok, gururlu bir böbürlenme ve kendini beğenmiş bir edayla anarşizm, blankicilik ve terörizm konusunda gençliğinde papağan gibi öğrendiği tümceleleri yinelediğini gördükçe, dünyanın en devrimci öğretisinin bu aşağılanması, bana dokunuyor.

(...)

Sınıf mücadelesinin iç savaş noktasına kavuştuğu bir dönemde, sosyal-demokratlar, yalnızca bu iç savaşa katılmayı değil, aynı zamanda da önderlik rolünü oynamayı da görev edinmelidirler. Sosyal-demokratlar, örgütlerini, düşman güçlerine zarar verecek bir tek fırsatı bile kaçırmayan, bir savaşçı parti olarak gerçekten hareket edebilecek biçimde eğitmek ve hazırlamak zorundadırlar.*

*LENİN, "Gerilla Savaşı" makalesinden.

tartışmasız ortadadır.

Aslında Aydınlık'ın revizyonist yazarlarının bütün bunları bilmediği de düşünülemez. Ne var ki onlar, gündemlerine aldıkları, "burjuvazinin asayişini sağlama" görevini mazur gösterme uğruna her türlü hokkabazlığı yapmaktan geri durmamaktadırlar. Onlar liberallerle, TİP'li, TKP'li revizyonistlerle omuz omuza, "sahte solcular"la ve "bireysel terörcüler"le karşı; "sınıf mücadelesinin şiddetli biçimlerini ortadan kaldırarak burjuvazinin huzur ve asayişini sağlamak uğrunda" aşağılık savaşlarını herşeye rağmen ve sadakatle yürütmeye devam edecek; ve bu sayede burjuvazinin koltuğu altında huzur içinde yaşayabileceklerdir.

"Güç bir okuldur iç savaş okulu; müfredat programının içinde zorunlu olarak, karşı-devrimin zaferleri, azgın gericilerin hiçbir kayıt tammayan küstahlığı, eski hükümetin işyancılara karşı vahşi misillemeleri, vs. de yer alır. Fakat milletlerin bu çok acılı okula girmiş olmalarından yakınlıklar, ancak iflah olmaz kakavlanlarla içi geçmiş mumyalar. Çünkü ezilen sınıflara iç savaşı nasıl sürdüreceklerini, devrimi nasıl zafere götüreceklerini öğreten bir okuldur bu..." (Lenin, DUKH, s. 33).

DÜZENİN EKONOMİK SORUNLARI NASIL ÇÖZÜLÜR?

PDA'cı hainler gerçi bu iç savaşı önlemek için sınıf mücadelesini yükseltmek gerektiğini de savunur görünerek ihanetlerinin üstünü örtmeye de çalışmaktadırlar; ama, gerçekte, sadece siyasi istikrar sağlama talebiyle yetinmemekte; aynı zamanda kuşkusuz siyasi istikrarsızlıkların temelini oluşturan ekonomik sorunların çözülmesi için burjuvaziye destek olmayı da önermektedirler. Onlar gerçekte sınıf mücadelesinin şiddetli biçimlerinin önlenmesi anlamına gelen "iç savaş önleme" taleplerine uygun olarak; aynı zamanda ekonomik istikrarın sağlanması, Türkiye ekonomisinin sorunlarının çözümlenmesi buhranın önlenmesi taleplerini de kendi programlarına koymaktan çekinmiyorlar.

PDA'cı burjuva uşakları, tıpkı TİP'li, TKP'li hainler gibi Türkiye ekonomisinin içine girdiği sorunların Ecevit hükümetince çözülmesi ve buhranın derinleşmesinin önlenmesi talebinde bulunuyorlar. Onlara göre bunu istemek mevcut sömürü düzeninin sorunlarının çözülmesini ve istikrara kavuşmasını talep etmek değil de "emperyalizmin sömürüsüne karşı çıkararak milli ekonominin güçlenmesini ve emperyalizmin buhranının derinleşmesini talep etmek" demektir(!).

Onlar, bu tarz bir suçlama karşısında kendilerini şöyle savunuyorlardı:

"Bir de kalkıp proleter devrimcilerin (yani PDA'cıların) buhrana karşı ve istikrardan yana oldukları iftirasını atıyorlar. Emperyalizmin buhranı nereden çıkıyor? Sermaye fazlasından değil mi?... İşte ezilen ülkelerin milli ekonomilerini güçlendirmeleri, bu sermaye ihracına, eşit olmayan değişime ve emperyalist yayılmaya karşı mücadeledir. (...)

"Ezilen bir ülkede emperyalist sömürüye karşı çıkmanın bir adı da o ülkenin milli ekonomisinin güçlenmesini desteklemektir. Milli ekonominin güçlenmesini desteklemek V.Koç'ların işçi sınıfını daha fazla sömürmesini desteklemek anlamına gelmez..." (Halkın Sesi, sayı, 143).

Tam bir revizyonist-ekonomist mantıkla Türkiye'deki milli krizin önlenmesi gerici talebini mazur göstermeye çalışırken, kelime oyununa, demagojiye sığınmaktadır. Tartışılması gereken konu Türkiye'deki milli krizin ve onun bir parçasını ve temelini oluşturan ekonomik krizin derinleşmesi sorunudur. D.Perinçek ise, biz buhrana karşı değiliz, savunduğumuz görüşler emperyalizmin buhranını derinleştirir, o da emperyalizmin en zayıf halkasında devrime yol açar diyerek konuyu değiştirmeye çalışarak, yarı sömürge ülkelerde ekonominin sorunlarının çözülmesini ve ekonominin güçlendirilmesini talep etmek suretiyle, bu ülkelerde milli krizin derinleşmesine karşı çıktığını örtbas etmeye çalışmaktadır. Emperyalizmin buhranının derinleştirilmesi adına söylenenler ise, bütünüyle revizyonist-ekonomist görüşlerdir:

Ezilen ülkelerin ekonomisi güçlenecek. Sermaye birikimleri artacak. Emperyalistler de sermaye ihraç edemeyecekler ve de emperyalizmin buhranı derinleşecek. O halde ne yapmalı? Hep beraber İran'ı, Şili'yi, Mısır'ı, Türkiye'yi kalkındıralım! Bunun "diğer adı" ezilen bir ülkede emperyalist sömürüye (revizyonistçe) karşı çıkmaktır!

Hatırlanacaktır ki, bu, eski bir r... aldır! SBKP revizyonistleri nicedir bu "kapitalist olmayan yol" masalını anlatır dururlar. "Anti-revizyonizm" şampiyonluğunu elinden bırakmayan PDA'cı baylarımız ise, bu aynı revizyonist teoriyi bu kez "üç dünya teorisi"nin bir icabı olarak piyasaya sürmekte hiçbir sakınca görmemektedirler.

Bir yarı sömürge ülkenin desteklenmesi, sosyalist ülkelerin dış politikası açısından bile ancak koşullu olarak kabul edilebilecek bir şeydir. Hatırlanacağı üzere Üçüncü

Enternasyonal, sömürge ülkelerdeki emperyalizme karşı gelişmekte olan milli hareketlerin desteklenebilmesini, o milli-demokratik hareketlerin gerçekten devrimci olması koşuluna bağlamıştır (DUKH, s. 358). Oysa, üç dünya teorisi uyarınca, bütün üçüncü dünya ülkelerinin desteklenmesi görevi, hem de o ülkelerde devrimi gerçekleştirmekle görevli olan devrimcilerin temel görevlerinin arasına sokulmaya çalışılmaktadır.

Bizim gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde, emperyalist sömürüye karşı çıkmanın asıl anlamı o ülkeleri gerçek bağımsızlıklarına kavuşturmak için savaştır. Bunun için de herşeyden önce emperyalizmin işbirlikçilerinin iktidarına son vermek için mücadele etmek gerekir. Bu mücadele ise, kaçınılmaz olarak içerdeki egemen sınıflar iktidarına karşı bir iç savaş sürecinden geçer. Ve gene kaçınılmaz olarak böyle bir iç savaş ülkedeki milli krizin, yani ekonomik-sosyal ve siyasal alanlardaki krizin derinleşmesine paralel olarak yükselip derinleşebilir. Buhana karşı olup olmama konusunda tartışma konusu olan şey emperyalizmin buhranı sorunu değil, emperyalizmin hegemonyası altındaki ülkenin (devrimci iç savaşın kaçınılmaz olarak üzerinde yükseleceği) milli krizidir. Ve TİKP revizyonistlerinin sözüm ona "emperyalist sömürüye karşı çıkmanın bir başka adı" diye (veya "emperyalizmin buhranını derinleştirme" amacıyla!), emperyalizme bağımlı ülke devrimcilerinin temel görevi haline sokmaya çalıştıkları şey de, işte bu milli krizin derinleşmesinin önlenmesi; onun bir parçası olan siyasal istikrarsızlığın ve "anarşi"nin (ve de iç savaşın) önlenmesine paralel olarak, milli ekonominin güçlendirilmesi ve bu doğrultudaki sorunların çözülmesi için mücadele edilmesidir. Bunun, bir yarı sömürge ülkedeki işçi sınıfının devrim yapma görevinin ertelenmesi talebinden başka bir anlama gelmediği, tartışma götürmez şekilde ortadadır.

Onların bu konudaki gerici/sosyal şoven fikirlerini Stalin'e maletmeye çalıştıkları da bilinmektedir.

Geçen yıl H.Birliği ve H.Kurtuluşu ile H.Sesi arasında bu konu ile ilgili bir tartışma sürdürülmüş, H.Birliği ve H.Kurtuluşu'nun, H.Sesi'nin ülkedeki buhrana karşı çıkarak istikrarı savunduğu şeklinde özetlenebilecek suçlamaları karşısında H.Sesi; Stalin ile, Buharin arasındaki "devrimin emperyalizmin en zayıf halkasında gerçekleşeceği" tezi üzerine olan bir tartışmayı gündeme getirmiştir. Bu konu üzerinde de burada kısaca duralım.

Bu tartışmada Stalin, Buharin'in "devrimin emperyalizmin en zayıf halkasında gerçekleşeceği" tezini, "devrimin en zayıf iktisat sisteminde gerçekleşeceği" biçiminde kavramasının yanlışlığına işaret etmekte; (daha önce Lenin'in Buharin'in tezlerine karşı ileri sürdüğü görüşlere paralel olarak) "emperyalizmin en zayıf halkası" ifadesi ile "en zayıf iktisat sistemi" ifadesi arasında bir eşit işareti konulamayacağını belirtmekteydi. Bu suretle devrimin en zayıf milli iktisat sisteminde gerçekleşeceği şeklindeki görüşün yanlışlığını ileri sürmekteydi. Bu tartışmadaki Stalin'in görüşlerini kendi oportünist tezlerini doğrulamak için kullanmaya kalkan D.Perinçek, bunun için basit laf oyunlarına baş vurmaktadır. Stalin'in "devrimin en zayıf iktisat sisteminde gerçekleşeceği şeklindeki Buharin'in tezinin yanlışlığı" görüşünden hareketle; neredeyse, "devrimin en güçlü iktisat sisteminde gerçekleşeceği" şeklindeki bir saçmalığı Stalin'e maletmeye kalkışmaktadır.

Evet, Stalin'in ortaya koyduğu gibi "devrimin emperyalizmin en zayıf halkasında gerçekleşeceği" tezi ile "devrimin en zayıf milli iktisat sisteminde gerçekleşeceği" tezi arasında eşit işareti konamaz. Bu doğru olsaydı, devrim örneğin Rusya'da gerçekleşemezdi; en geri bir Afrika ülkesinde gerçekleşirdi. Ama buradan kalkarak "devrimin en zayıf milli iktisat sisteminde gerçekleşeceği tezinin doğru olmadığı" ifadesi ile, "devrimin en güçlü milli iktisat sisteminde gerçekleşeceği, bu nedenle milli ekonomilerin güçlendirilmesi gerektiği" tezleri arasında eşit işareti çekmenin hokkabazlıktan başka birşey olmayacağı ortadadır. Eğer bu doğru olsaydı Vietnam'lı veya Angola'lı devrimcilerin ülkelerinin milli ekonomilerini Rus ekonomisi kadar güçlendirmeye çalışacakları(!), devrim yapmakla çok yanlış bir şey yapmış oldukları sonucuna varmak gerekirdi(!).

Aslında devrimin nerede gerçekleşeceği, veya emperyalizmin en zayıf halkasının neresi olacağı tartışması ayrı bir şeydir ve bu tartışmadan, "milli ekonomilerin güçlendirilmesi" tezi ile ilgili bir sonuç çıkarmak mümkün değildir. Emperyalizmin en zayıf halkasının nerede oluşacağı sorunu, ülkelerin ekonomik gelişkinliklerinden daha başka sorunlara bağlıdır.

Bugünkü söz konusu tartışma ise daha farklı bir sorun üzerindedir. Bizim gibi bir ülkedeki ekonominin önündeki sorunları çözme talebi, bir başka ifadeyle mevcut düzenin ekonomik sorunlarını çözerek krizin giderilmesi talebi proletarya tarafından ileri sürülebilir mi, sürülemez mi? Sorun budur. "Ben komprador ekonomisini değil milli ekonomiyi güçlendirmeye çalışıyorum" demesine rağmen, bu konuda PDA oportünistlerinin savdukları şey buna olumlu cevap vermekten başka birşey değildir.

Bu konuda, H.Sesi'nin 119. sayısında "MC Türkiye Ekonomisini Nereye Getirdi?" başlıklı bir yazıda Türkiye ekonomisinin çözülmesi gereken sorunlarına değinilmiştir.

Yazıda, MC'nin uyguladığı iktisadi politikaların, Türkiye ekonomisini büyük bir döviz sorunu ile karşı karşıya bıraktığı; bu yüzden, dış kredi musluklarının açılması talebinin hakim sınıf kesimlerinin en büyük talebi haline geldiği anlatıldıktan sonra şöyle yazılıyordu:

"Dış kredi musluklarının açılması" ise, bugün büyük ölçüde Kıbrıs sorununun çözülmesine bağlıdır. MC hükümeti bu sorunu sürüncemede bırakırken, kapıları ardına kadar Rusya'ya açmıştır. Amerika ve Avrupa ülkelerinin son zamanlarda yoğunlaştırdıkları ekonomik ambargo bu siyasete duydukları tepkinin ifadesidir. Bugün dışa bağımlı olan Türkiye ekonomisinde görülen buhranın en temel sebebi, batılı ülkelerin uyguladığı işte bu ambargodur.

(...)

"Kıbrıs meselesinin çıkarmadan kurtarılması; bol miktarda uzun vadeli, düşük faizli kredi sağlanması; Türkiye'nin DÇM'lere duyduğu ihtiyacın azaltılması; dolayısıyla imalat ve fiyat artışlarının hafifletilmesi; piyasanın istikrara kavuşturulması; bu sayede büyük çaplı devalüasyonlardan kaçınılması; işte hakim sınıfların istedikleri bunlardır. Bu talepler hakim sınıfların en geniş kesimlerini, Kıbrıs'ta taviz verebilecek bir CHP-AP koalisyonu, bu olmadığı takdirde Ecevit başkanlığındaki bir CHP hükümeti fikrinde birleştirmektedir. Hakim sınıflar içinde bu eğilimi ilk ifade edenler, Vehbi Koç ve Türkiye Sanayici ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) çevresinde birleşmiş olan büyük sermayedarlardır." (Halkın Sesi, sayı 119).

Belirtilen sorunların çözümünün talep edildiği ve bu doğrultuda mücadele edileceği fikri bu yazıda açık açık yer almamaktadır. Ancak H.Sesi bütün o dönem boyunca bu tespitler ışığında, bir AP-CHP koalisyonu talebini sürekli olarak gündeme getirmiştir.

Sürekli olarak, "batı ile ilişkileri düzelterek" siyasal çözümler talep etmiş, bir AP-CHP koalisyonunun Kıbrıs meselesini çözebilecek yegane çözüm olması fikrinden hareketle, AP-CHP koalisyonunun en geçerli siyasal çözüm olduğunu ileri sürmüştür. (Tabii "uygun" gerekçe de her zaman var: Kıbrıs'ta barışa karşı mısınız? Yoksa Rusya'ya teslim olmamızı mı istiyorsunuz?!). Daha sonra da bir CHP hükümeti bu nedenle desteklenmiş ve CHP'den bu doğrultuda (batı ile ilişkileri düzelterek!) uygulamalar talep edilmiştir. "Aydınlık"ın bütün temel siyasetleri de bu tespitler doğrultusunda olmuştur. Bu doğrultuda 7 Ekim tarihli Aydınlık'ta gene D.Perinçek şöyle yazmıştır:

"Ecevit, geçen baharda ne zaman dış meseleyi çözmek için bir adım atsalar, anarşinin turmandırıldığına dikkat çekmişti.

(...)

"Kıbrıs meselesini çözemeyen bir hükümet anarşi meselesini de çözemez.

(...)

"Ecevit, batı ile ilişkileri düzelttikçe ve Kıbrıs meselesinin çözümü için olumlu adımlar attıkça Türkes'in ayağının altındaki toprak kaymaktadır."

"Kıbrıs meselesinin çözümü" ve "batı ile ilişkilerin düzeltilmesi"; bunların ne anlama geldiği yukarıda H.Sesi'nin 119. sayısından yaptığımız alıntıda yeterince açıklanmaktadır. Tekelci burjuvazinin, TÜSİAD'ın, V.Koç'un ve Sabancı'nın bunları niçin talep ettiği de açıklıkla anlatılmıştı. Bu noktadan sonra, herhalde, "ben komprador ekonomisini değil, milli ekonomiyi güçlendirmeye savunuyorum" gibi iddialar laf olsun diye söylenmiş şeyler olmaktan öteye gidemez.

"Milli ekonomiyi güçlendirme ve mevcut ekonomik sistemin açmazlarının giderilmesi" talebi, kuşkusuz "iç savaş önleme" talebiyle "uyumlu" ve "tutarlı" taleplerdir. Çünkü, gerçekten "anarşi" başka türlü önlenemez. Siyasal istikrar, ekonomik istikrar olmaksızın gerçekleşemez. Perinçek'in ifadeleri ile söylersek, Kıbrıs meselesini çözüp, batı ile ilişkileri düzeltip, kredi musluklarını açtırmayan bir iktidar "anarşi" meselesini de çözemez. Bu yüzden, ekonomik krizin giderilmesi için mücadele talebi, asayiş programının zorunlu bir parçası sayılmalıdır.

Şimdi, bu konuda, bizim açımızdan, anlaşılmayan bir nokta kalmıştır; TİKP revizyonistleri, bu asayiş programının içinde "sahte solcular"dan başka bir de "revizyonistler"e karşı da savaşmak gerektiğinden bahsediyorlar. Revizyonistler derken TKP ve TİP'i kastettiklerine göre, iç savaş önlemek ve asayiş sağlamak için niçin onlara karşı da savaşmayı önerdiklerini anlamak mümkün değildir. Zira, TİP'li ve TKP'li revizyonistler de bu "asayiş programı"nın savunma konusunda hiç de kendilerinden aşağı kalmamaktadırlar. TİP'in eski-yeni tüm teorisyenleri, Yürüyüş'te hükümetimizin ekonomik sorunları ve asayiş meselesini mutlaka çözmesi gerektiği üzerine dehşetli tahliller döktürmektedirler. "Bireysel terörizme" karşı savaş konusunda ise PDA'cı baylanımızı bile geride bırakacak kadar azimle mücadele ettikleri inkar edilemez. "TKP'liler ise, "hükümetimizin kardeşi kavgasını önlemesini" istemekte ve "iç savaş tehlikesini önlemede oldukça kararsız davranmış" olmasından şikayetçi olmakta (Ürün, s. 51), "bireysel terörizme" karşı da Ecevit'in yönettiği koroya güçleri yettiğince katılmaktadırlar.

Hal böyleyken, TİKP'ci bayların, anarşiyi önleyerek mevcut düzenin asayiş ve huzurunu sağlamak için, "sahte solculara ve anarşistlere karşı" TKP'li ve TİP'li burjuva uşaklarıyla kolkola savaşacaklarına, "iç savaş önlemek için sahte TKP'li revizyonistlere karşı mücadele etmek gerektiği"den söz edip durmalarını anlamak mümkün değildir!

Bu "asayiş programı"nın kendilerini burjuvazinin uşaklığına adayınlarca savunulmasına bir diyeceğimiz yoktur. Yeter ki bu, "mevcut düzenin sorunlarını çözmek" görevini, bu düzeni yıkarak görevli proletaryaya ve onun devrimci dünya görüşü olan marksizm-leninizme maletmeye kalkışılmasın!

Türkiye ekonomisinin sorunları, aslında, sol içindeki burjuva uşaklarının yardımlarına rağmen (!) kolay kolay çözülemeyecek kadar karmaşıklaşmıştır. Emperyalizme bütün temel unsurlarıyla bağımlı bir düzen yıllardır çözümsüz sorunları üreterek bugünkü keşmekeşi ortaya çıkarmıştır.

İkincisi, sorun sadece ekonomik düzeydeki tikanlıklar da değildir. Mevcut düzenin ürettiği sorunlar çoktan siyasal ve sosyal alanlardaki "kargaşa"ya sızmıştır. Burjuva partileri kendi aralarında ve kendi içlerinde sayısız kliklere bölünmüşlerdir ve bu nedenle 1970'lerden bu yana istikrarlı hükümetler oluşmamaktadır. Sorun sosyal alandaki belirtilerle de incelendiğinde gene aynı şekildedir. Geniş emekçi halk yığınları acımasız bir açlık ve yoksulluk altına itilmişlerdir. İşsizlik en üst boyutlara ulaşmaktadır. Köylerden şehirlere büyük göçler, şehirlerin kenarlarında üstelik sınırsız bir zenginlik ve ihtişamın yanı başında, her türlü sosyal olanaktan yoksun dev köyler yaratmaktadır. Toplumun eski-durağan yapısı her yönüyle büyük sarsıntılara uğramaktadır.

Ülkeyi bir baştan bir başa saran çatışmalar, (ve hatıfat faşizmin toplumun belirli kesimlerinde—orta sınıfların—çöküntüye uğramakta olan kesimleri arasında— belirli bir taban bulabilmesi bile) bu sorunlardan ve tarihi gelişmelerden bağımsız olarak düşünülemez. Bu koşullar altında, ülkedeki sosyal-siyasal çalkantılardan yakınmak, burjuvaziden istikrar talep etmek, sahte barış ve liberalleşme vaatleri yaymak bizim görevimiz değildir. Ülkenin bugünkü koşullarında sınıf mücadelesinin keskinleşmesi ve bunun bir ürünü olarak faşist karşı devrim güçleriyle halkın devrimci kesimleri arasındaki çatışmaların yaygınlaşması kaçınılmaz bir şeydir. Marksistler ise "kendini sınıf mücadelesine dayandırır, toplumsal barışa değil" (Lenin).

Bu çalkantıların ve mücadelelerin nereye kadar gideceği, burjuvazinin geçici ve nispi bir istikrar sağlamayı başarıp başaramayacağı ve olayların hangi yönde gelişme göstereceği ayrı bir sorundur. Ama bütün ihtimaller altında, mevcut düzene ait bütün bu çalkantılar ve çatışmalar, acımasız bir sefalet ve zulüm altında inletilen emekçi halklarımızın kurtuluşuna giden devrimci bir yola, emekçi halklarımızın kendi iktidar yoluna kanalizasyon için mücadele edeceğimiz ve işçi sınıfının tutumunun bundan başka birşey olamayacağı kesindir.

(1) 1 Ekim 1978 tarihli Aydınlık

(2) Bu konuda da PDA'cılann, Marksist tezleri reddeden bir görüş savundukları bilinmektedir. Onlar (şu ünlü üç dünya teorisine uygun olarak!) çağımızda Sovyet işgali tehlikesine karşı bir "milli mücadele" aşamasında olduğumuzu savunmakta ve iç/sınıfsal mücadeleyi ikinci planda görmektedirler.

(3) Lenin, Toplu Eserler, C.30, s. 34

(4) Lenin, Marks, Engels, Marksizm, s. 203

Sol basından notlar

Yürüyüş

TİP'li Yürüyüş'ün 187. sayısının baş yazısında şöyle deniyor:

"...Yine 'devrimcilik' adına yola çıkan maocu-şoşist akımlar ve bireysel terörcüler, faşist yöntemlerin kullanımına ve amacına ulaşmasına gerekçe olmaktadır. Böylece burjuvazi, hem yeni mevziler kazanmak için bunları istediği alana çekerek, yapılmasını gerekli gördükleri işlerin gerçekleşmesine uygun zemini ve koşulları hazırlamakta; hem de 'güçlü devlet' gerekliliği imajının oluşmasını sağlayacak ideolojiyi yaygınlaştırmaya çalışmaktadır." TİP'liler faşist saldırılardan ve hükümetin baskı tedbirlerinden devrimcileri işte böyle sorumlu tutuyorlar.

Öte yandan, bilindiği gibi, ülkemizdeki sınıflar mücadelesinin kıyasıyla bir sahası biçiminde sürmesinden en çok rahatsız olanların başında TİP'liler gelmektedir. TİP'liler bu telaşını, uzun zamandır, "CHP'nin terörü önlemesi gerekir" şeklinde ifade eder dururdu. Hatta bu konuyla ilgili olarak devletin istihbarat ve soruşturma imkanlarının yetkinleştirilmesini, iz sürmek için gerekli tedbirleri alması gerektiğini bile söylemişlerdi. TİP'in bütün yayın organlarında bu türden yazılar yayınlanırken devrimciler, CHP'nin "terörü önleme" politikalarının ardında devrimcilere saldırma anlayışının yattığını defalarca belirttiler. Ve TİP bu nedenle devrimcileri "anarşist", "bireysel terörcü", vb. diyerek saldırmaya başlamıştı. Ne var-

ki Ecevit'in son açıkladığı baskı tedbirleri (Behice Boran'ın istediği gibi etkin istihbarat, iz sürme ile ilgili tedbirleri de içermektedir) ve uygulamaları ile "terörü önleme" adına esas olarak sola vurulacağı gerçeğini artık TİP bile "görmeye" başladı:

"Özellikle devlet memurlarına ve dernekler yasasına ilişkin, bir anlamda demokleri kurutan, hareketsiz kılan ve işlevsiz duruma getiren anti-demokratik yasal düzenleme, vb. yolundaki önerilerin 'terörizmi önlemek' ile uzaktan yakından hiçbir ilişkisi yoktur, olamaz da.

"Tam tersine bu yeni yasal düzenleme ve yasaların anti-demokratik yorumlanması önerileri 'terörizmi önleme' bahanesi arkasında, faşizme karşı koyabilecek tek güç olan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütlenme özgürlüklerine ilişkin demokratik kazanımlarının ve onların örgütlü mücadele yollarının üzerine engeller koymak anlamındadır; ve burjuvazinin özlemini duyarak, yapılmasını arzuladığı önlemlerin de ta kendisidir".

Evet, TİP'li başyazar; "Yahu biz bu Ecevit'ten 'terörü önlemesini' istedik ama şimdi o terörü önleyeceğim diye sol harekete saldırdı galiba" diyerek uyanıyor gibidir.

TİP'in yazısının adı "Tertipler Zamanında Görülmeli". Ama TİP devrimcilerin aylar öncesinden beri vurguladıkları bu gerçekleri neden zamanında görüyor?

Yürüyüş'ün 188. sayısında da şu görüşlere yer veriliyor:

"Burjuvazi yol ayırımında: Ya tüm bu isteklere —emperyalist kuruluşların

dayattığı isteklere -DY- boyun eğecek ve bir bir gerçekleştirecek, bu taktirde yeni politik ve askeri bağımlılıklar da beraberinde gelecektir; ya da bu isteklere karşı çıkılacak, başka çözüm yolları aranacaktır. Bunlardan ilki hiç değilse tümüyle CHP iktidarı eliyle gerçekleştirilemez. CHP bunca yoğun baskıyı öncelikle kendi partisi içinde bile kabul ettiremez. AP ve Demirel'in koruyucu kanadı altına aldığı MHP bu istekleri yerine getirecek bir iktidarı kurmaya aday olduklarını açık açık dile getiriyorlar... İkinci amaçlık CHP iktidarı eliyle başka yolların aranmasıdır."

TİP'li yazar "ikinci alması" olarak CHP hükümetinin "sosyalist ülkeler ve üçüncü dünyaya açılmasını" gösteriyor. Demek ki, olağanüstü kurultaydaki konuşmasında emperyalistlere karşı bir takım cılız çıkışlarla tabanında giderek büyüyen anti-emperyalist, anti-faşist potansiyeli bastırmayı planlayan Ecevit bu arada bizim siyaset şaşkınlığımızı da kandırma yapmış, TİP'lileri böylesine ikna eden Ecevit'i "kutlamamak" elde değil! CHP'den hala "umudunu" kesmeyen TİP'liler, bugün CHP hükümetinin emperyalist güçlerin ve tekellerin her istediğini (bütün yakınmalarına rağmen!) yapmak durumunda olduğunu, bu doğrultuda ekonomik tedbirlerin yanısıra politik baskı tedbirlerine başvurmaktan da hiç mi hiç çekinmediğini acaba ne zaman anlayacaklar? TİP'liler Ecevit'in emperyalist güçlere "kafa tutan" süslü cümlelerinden sonra "aman beni yanlış anlamınız" diye gazetelerde iri puntolarla çıkan beyanatlarını da mı okumadılar?

Yürüyüş, kraldan fazla kralçılık yapmaktan artık vaz geçmelidir...

KSD

"'KİTLE' GAZETESİNİN PLAJİARİZMİ" ÜZERİNE

"İddiamız açıkça hırsızlık iddiası olması dolayısıyla fazla ağır bulunabilir. Ancak gerçek budur. Yazar hiç

utanmadan, en basit burjuva dürüstlük kuralını da bir kenara koyarak kitabın 78. sayfasından 93. sayfasının sonuna kadar olan kısmı, zengin bir araştırma görüntüsü vererek, Marx'ın 35. cildinden bile alıntılar yapacak kadar mesele üzerine kafa yormuş bir araştırmacı edasıyla, çeviri yanlışlarını da içinde taşıyarak yürütmüştür. Yürüttüğü kısımlarla, kendi yazmış olduğu kısımlar arasındaki fark çok açık olarak görülebilmektedir."

KSD, sayı 8, s. 63

BİR UYARI

Gazetemizdeki yazıların kaynak gösterilerek başka yayınlarda yayınlanmasını kuşkusuz doğal karşılarız. Ancak kimilerinin, kaynak göstermeden gazetemizin yazılarını "aşrdıklarına" da tanık oluyoruz.

Kurtuluş Gazetesi, 30. sayısında "ÇALIŞMA SORUNLARI" sütununda, gazetemizin 1. sayısında çıkan bir yazıyı kaynak göstermeden, aynı başlıkla ve olduğu gibi yayınladı.

Bu tür davranışların, devrimciler arasındaki dürüstlük ölçülerine sığmadığını hatırlatırız.

GENÇ İŞÇİ

GENÇ İŞÇİ**
Sayı 5

* Plajiarizm: Eser hırsızlığı
** Genç İşçi, "Kitle"cilerin bir yayın organıdır.

Uğur Mumcu

U.Mumcu Ecevit'in Baskı Yasaları tasarısını alkışlayanların başında gelmişti. Bu tasarıların kamuoyunda tartışılması sırasında U.Mumcu kaleme sarılmıştı: Her kim ki bu yasalara karşı çıkar, o terörizmden yanadır. Bu yasalara karşı çıkanlar CHP'nin gitmesini ve yerine MC'nin gelmesini isteyenlerdir, vs...

Ancak son günlerde U.Mumcu bu kadar pervasızca atıp tutmanın "demokratiklik"la uyumlayacağını bir parça anlamış, ya da birileri bunu kulağına fısıldamış olacak ki, Baskı Yasaları konusunda herkesi "ikna" edebilmek için daha yeni ve "makul" gerekçeler bulmaya çalışmaktadır. Cumhuriyet'te 27 Kasım'da yayınlanan yazısında "terörizmle savaşmak amacıyla öngörülen yasal önlemlerin, sorunun çözümü için tek çare olarak görülmesi yanlıştır. Bu görüş yanlıştır ama, 'terörizme karşı hiçbir yasal önlem gerekmez' görüşü de aynı ölçüde yanlıştır taşımaktadır" dedikten sonra, "demokrat" bir yazar olarak şöyle bir uyarıda bulunmayı da ihmal etmemektedir: "Önemli olan bu yasal önlemlerin temel hak ve özgürlükleri zedeleyici nitelikler taşımasıdır". U.Mumcu daha sonra bu düşüncesini şu şekilde açıklamaktadır:

"Hükümet silahlı eylemlerle ilgili önlemler getirirken, Türk Ceza Yasasının 141 ve 142. maddelerinin kaldırılması ve 163. maddenin değiştirilmesi yönünde adımlar atarsa, o zaman, terörizm açık hedef olarak ortaya çıkar."

Evet, U.Mumcu'nun bu talepleri üzerinde biraz durmak gerekiyor. Kuşkusuz, her demokrat kişi, örgütlenme ve düşünce özgürlüğünden yana olmalıdır. Bu özgürlüklerin gaspedilmesine karşı çıkmalıdır. Ama bu başka bir şeydir; bunun savunulmasını, "terörizm" diye lanse edilen emekçi halk güçlerinin meşru savunma hakkına alternatif olarak sunmak başka bir şeydir. İkinci yola baş vuruldu mu, "masumane" bir tavırla sunulan örgütlenme ve düşünce özgürlüğü talebi de ortadan kalkmış olur. Ve bu talebin, kaçınılmaz olarak, bir art niyetliliğe dönüştürülmesinden başka birşey yapılmamış olur. Türkiye'nin bugünkü koşullarında, bu "demokrasi havariliği" sadece ve sadece "terörizme karşı mücadele" adı altında emekçi halk güçlerine karşı baskıları

mazur göstermeye çalışan sahte bir demokratlıktır.

Türkiye'de "komünizm" serbest bırakın, varsın TKP kurulsun. Böylece güçlü bir "meşru sol" imajı yaratılsın. Artık "komünizmin bile serbest olduğu" bu "özgürlükçü demokrasi" koşullarında, meşru olmayan sola karşı baskı tedbirlerinin önünde hiçbir engel kalmayacaktır. Ve bu denli geniş "demokrasi" ortamında, üstelik meşru solun da kulna hanel getirmeden, şu baş belası "bireysel teröristlerin" (yani devrimcilerin!) rahatlıkla caruna okuyabilirsiniz.

Evet ama, U.Mumcu'nun bu önerileri çok önceleri bizzat tekeli burjuvalar tarafından ve Hürriyet'in malum başyazarı O.Ekşi tarafından bile piyasaya sürülmemiş miydi?

Bu, ülkemizde hiç de yeni olmayan "komünizmi önlemek için 'komünist parti' kurdurma"yı önermenin, ve de bunun yardımıyla yeni baskı tedbirleri getirilmesini istemenin, ne yaman bir "solculuk" olduğu merakı değer bir şeydir.

Her şeye rağmen, bütün bu söylediklerimizden U.Mumcu'nun yine de "alınmamasını" isterdik. Çünkü o'nun (çok yanlış ve tehlikeli araçlarla mücadeleyi savunsada) altında faşizme karşı nefret duyduğuna biz de inanıyoruz. U.Mumcu masumane bir şekilde Ecevit'in Baskı Yasaları sayesinde faşizmi altedebileceğini hayal ediyor, bu tedbirlerin faşist teröre karşı kullanılacağını sanıyor olabilir. Böyleyse, yanılıyor elbette. Hem de çok yanılıyor. U.Mumcu'nun bu yanılgılarından kurtulabilmesi ve tutarlı bir demokrat olabilmesi için her şeyden önce halkın her türlü demokratik haklarından yana olması gerekir. Bazı demokratik hakları savunuyor gözükürken emekçi halk kitlelerinin günümüzde en hayati haklarına karşı çıkması, bunların kısıtlanmasından yana olması hiç bir şekilde kabul edilemez. CHP'nin bu ve benzeri tedbirlerle faşist terörü altetmesinin mümkün olmadığı, zaten böyle bir niyeti de olmadığı artık anlaşılmalıdır. Ve unutulmalıdır ki bu baskı yasaları bir gün mutlaka U.Mumcu ve başka aydınların da başını yiyecektir. U.Mumcu Ecevit'in entrikalarına alet olmaktan vaz geçmeli, faşizme karşı mücadelede sadece ve sadece halka ve halkın mücadelesine güvenmelidir...

Güney

Güney dergisinin 11. sayısında çıkan, dergimizin 15 gün süren Cumhuriyet gazetesi boykotuna ilişkin yazıda şunlar yazılıyor:

DEVİRİMCİ YOL'UN "CUMHURİYET GAZETESİ'NE UYARI BOYKOTU"

Eylül ayı içinde yayınlanan Devrimci Yol dergisi, Eylül'ün 25'inden 9 Ekim'e dek 15 gün süreyle Cumhuriyet Gazete'sini okumayacaklarını duyurdu. Devrimci Yol dergisinde çıkan yazıda bu boykotu doğuran nedenler sıralanıyor ve bütün devrimci güçlerin boykotu desteklemesi isteniyordu.

Okurunu büyük oranda devrimcilerin oluşturduğu Cumhuriyet Gazete'si'ni, özellikle son dönemlerdeki yayın politikasına, devrimci güçlerin bir tepkisi olarak şekillenen boykot, bizce değerlendirilmesi ve dersler çıkarılması gereken bir eylemdir.

İlkin şunu belirtelim ki okurun alıcısı olduğu yayını denetlemesi onun temel hakkıdır. Eğer okur alıcısı olduğu yayını denetleyemiyorsa bu onun eksikliği gösterir. Bu denetleme biçimi devrimci yayınlardan başlayarak burjuva yayın organlarına kadar dalga dalga çeşitli eylem şekilleri gösterir. Uyarı, eleştiri, süreli boykot, süresiz boykot, ...vs.

Okurun denetleme hakkını kullanması, onun bu bilinçte olması, o yayını kızdırmamalı, tam tersine uyarıcı olmalı, sevindirmelidir.

Bizce Devrimci Yol'un Cumhuriyet'i denetleme ölçüsü, hiç de hayalci ve aşırı boyutlarda değildir. Devrimci Yol'un Cumhuriyet için "devrimci güçler" karşı objektif davranması" talebi doğru, tutarlı ve haklı bir taleptir.

Kendi yayın organını 50 bin'in üstünde basan (Devrimci Yol) bir grubun her halde Cumhuriyet gibi bir gazeteden böyle bir talepte bulunması, pek de "delikanlı sosyalizmi"nin, "bir küçük grubun" "haddini bilmezce meydan okuması" olmasa gerek.

Bizce boykottan çıkarılması gereken önemli bir ders, devrimci siyasetlerin boykota karşı takındıkları tutumlarında yatmaktadır. Bütün devrimci hareketleri yakından ilgilendiren bir eyleme karşı bu siyasetlerin çok olumsuzdan, olumsuzya dek çeşitli tutumlarına tanık olundu. Sözgelimi Devrimci Halkın Birliği'nin boykotu desteklemesi olumlu ve grupçu zaafının aşılmasına örnek bir tutumdur. Ve fakat sözgelimi Halkın Kurtuluşu ve D.Halkın Yolu gazetelerinin tutumları ise kararsızlığı, olumsuzluğun ve teslimiyetin bir örneği olmuştur. Devrimci Yol ve birçok devrimci kesimin Cumhuriyet'i boykotu süresince HK'nın "sansürlü" ilanlarının Cumhuriyet'te çıkmaya devam etmesi, bunun bir göstergesidir.

Her halde Cumhuriyet gazetesinin ilan politikasında aldığı "sansür" kararında bazı değişiklikler oldu. Bu HK'nın ilanlarının sansürlü çıkmasından da belli olmuyor mu?

Devrimci Yol dergisinin "Cumhuriyet gazetesini 15 gün okumama" "uyarı boykotu"nu Güney dergisi desteklemiştir.

Boykota ilişkin dergimizin tutumunu soran Devrimci Yol'dan arkadaşlara, dergimiz adına Yılmaz Güney ve Nihat Behram "Cumhuriyet'e uyarı boykotunun demokratik bir özü olduğunu, fakat zor kullanılarak gazete okutmama gibi bir biçime büründürülmemesi gerektiğini" bildirdiler.

Arkadaşlarımızın Devrimci Yol'a verdikleri yanıt, Devrimci Yol'un Cumhuriyet boykotuna ilişkin "özel sayı"ında yayımlandı. Ne var ki kısaltılarak yayınlanan bu yanıtta bazı önemli dizgi yanlışlıkları da olmuştur. Sözgelimi "Boykot devrimcilere küfür aracı edilmemelidir" sözü, "Boykot devrimci mücadele aracı edilmemelidir" olarak çıktı.

Tartışma

Tartışma dergisinin Ekim 1978 sayısında, A.B.Kafaoglu "Komünizm, Faşizm ve Anarşi" adlı yazısında şunları yazıyor:

"Şiddet olayları birkaç yönlüdür. Birincisi MHP yöresindedir. İkinci çizgi birinciyi tepki olarak doğmuştur. Solun güçlü fraksiyonları faşistlerin halk tabanı oluşturmasını önlemek için emekçi semtlerinde 'direniş komiteleri' adıyla resmi olmayan fakat etkili direniş noktaları kurmuşlardır. İki taraf anlaşılığımıza göre, güvenlik güçlerinin etkili olmadığı büyük kentlerin kenar, geçeköndü semtlerinde zaman zaman silahlı patladığı 'sıcak' savaşım içindedirler. Sol fraksiyonların bazıları bu savaşımı gizlemiyor, yayın organlarında bunu gündeme getiriyor. Şiddet olaylarının ikinci bir görünümü sol ile sağın çatışması şeklinde oluyor. Bu çatışmada sol da sağ da kayıplar veriyor. Sol bu çatışmaları 'emekçi halka uzanan elleri kırmak' şeklinde yorumluyor. Doğal olarak bu savaşımı verirken de 'yığın tabanı' kazanıyor. Sol bu çatışmalarında yer yer öğrenci katmanını aşarak işçi ve köylüye doğru yayılıyor. Ancak yine de sağ kanattan silahlı darbe gücü açısından daha zayıf gözüküyor. Yığınlar içinde yayınlığı ise sağdan çok daha yoğun biçimde".

TUNCELİ'DE HALKIN TALEBİ:

Halk Güçlerinin Birliği

- TUNCELİ HALKININ TALEBİ OLAN HALK GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ, OPÖRTÜNİSTLERİN TÖM ART NİYETLERİNE VE KARŞI ÇIKMALARINA RAĞMEN, DEVRİMCİLERİN ÇABALARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLECEKTİR.

Tunceli'de, sol gruplar arasındaki mücadele ideolojik mücadelenin dışına taşarak gruplar arası çatışmalar biçimini almaktadır.

İdeolojik mücadelenin böyle olumsuz bir zemine kayması halkın da şiddetli tepkisine neden olmaktadır.

Gerici güçler tarafından halkın bu tepkisi adım adım, genel olarak sola karşı bir eğilim haline getirilip, devrimcilerin haktan tecrit edilmesinde kullanılıyordu. Yani oportünizmin tüm günahları genel olarak Devrimci Hareketin sırtına yüklenerek, halkın tepkileri gerici bir eğilime dönüştürülmeye çalışılıyordu.

Oportünist grupların sakat anlayışlarının ürünü olan çatışmaların halkımızda yarattığı olumsuz tepkiyi ortadan kaldırmak; bu tepkinin gerici güçler tarafından örgütlenmesini engellemek ve oportünizmin ihanetlerini teşhir etmek için devrimciler duruma müdahale etmek zorundaydılar. Halk arasında genel olarak devrimci düşüncenin aleyhine oluşan eğilimlere seyirci kalamadık...

Kasım ayının ilk günlerinde bir halk toplantısı düzenledik. Bu toplantıda, bazı sol gruplar arası çatışmalara karşı olduğumuzu, bu çatışmaların halk güçlerini parçalayarak düşman kamplara böldüğünü, ideolojik mücadelenin hoş görülmesi gerektiğini, halk arasında birlik ve dayanışma yaratmanın zorunlu olduğunu, halk ve Devrimci Harekete hiç bir yararı olmayan bu çatışma ortamına son vermek için halk güçlerini, halk komitelerinde örgütleyerek, ilerici güçler arasında ortak bir platform yaratılmasının zorunlu olduğunu ve bu konudaki Devrimci Hareketimizin görüşlerini halka anlattık.

Bizim tespitlerimizi toplantıda haktan konuşan herkes benimsemiş, devrimcilerden böyle şeyler beklediklerini belirttiler. Bu toplantıda, halk güçleri arasındaki tüm olumsuz gelişmelere müdahale eden bir komitenin kurulması gerektiği kararı alındı. Ve haktan bir komite kurularak, daha geniş katılım sağlanacağı bir toplantı gerçekleştirilmeye görevlendirildi.

Bu çalışmalar halk komiteleri üzerinde siyasi gruplar arasında da tartışmalara yol açtı. Emekçi halk, halk komitesi düşüncesine

hararetle sahip çıkarken HK taraftarları komiteler oluşturmalarının gereksiz olduğunu, kendilerinin önderliğinde olmayan her gelişmeyi engelleyeceklerini söylediler. Öteden beri HK yamağı olmaktan bir türlü kurtulamayan diğer oportünist gruplar (Partizan, DHY, DHB, Kava) ise HK'nın kuyruğuna dizildiler.

HK ve yamakları bu olumlu gelişmeleri engellemek üzere kampanya açtılar ve şunları söylediler: "Sizi Devrimci Yol kullanıyor. Devrimci Yol bizi halk ile karşı karşıya getirmek için bu girişimi başlattı. Onlara alet olmayın. Bize niye hiç danışmadılar, vs." diyerek yürüttükleri karşı propaganda da; "bu toplantı gericilerin toplantısıdır. Bu toplantıyı yapanların arkasında karşı devrimciler vardır. Bu toplantıyı MİT düzenletti, vb." gibi karalamaya başvurarak, halk toplantısını engellemeye çalıştılar. Halka tehdit savurmaya kadar her yolu denediler. Halk toplantısının yapılacağı 18.11.1978 günü ise, tüm taraftarlarını kahvele, işyerlerine, yollara yığarak halkın toplantıya katılmasını engellemek için barikatlar kurdular. Halk bütün bu engelleri aşarak toplantının yapılacağı sinema salonunu doldurunca bu kez tutumlarını değiştirerek toplantıya katılmak zorunda kaldılar. Her türlü gerici propagandayı sürdürerek engelleyemedikleri halk toplantısına en sonunda katılmaları onları iyice teşhir etti.

Devrimci Yol taraftarlarının isteği üzerine, bu toplantıyı engelleyen gruplara da söz hakkı verilmesi kabul edildi. HK ve yamakları halkın gözünün içine baka baka yalan söylediler. Bu toplantıya gericilerin toplantısı demediklerini, kimseyi engellemediklerini söyleyerek gülünç duruma düştüler. Devrimci Yol sözcüleri ve haktan konuşanların coşkulu alkışlanması, toplantıyı engelleyen grup sözcülerinin ise hiç alkışlanmaması onların iyice haktan tecrit olduklarını sergiliyordu.

Toplantı, Devrimci Yol taraftarlarının doğru devrimci tavrının olumlanması ile sonuçlandı. Devrimci Yol taraftarlarının verdiği sonuç bildirgesi oylanarak, oybirliğiyle halk kararı olarak kamuoyuna ilan edildi.

HK ve yamakları, siyasi polemiklerde Halk Komitesinin gereksizliğini savunurken, halk toplantısında halkın genel eğilimi karşısında, biçimsel açıdan eleştiri yapmak zorunda kaldılar. Çünkü komiteleşmeye açıkça karşı çık-

manın haktan tecrit olmaya yol açacağını iyi biliyorlardı.

İkinci Halk toplantısı, gündemindeki maddeleri görüştikten sonra, son madde olan komite seçimini üçüncü toplantıya erteleme kararı aldı.

25 Kasım günü ise HK ve yamakları salonu işgal ederek, halkın içeri girmesini önlemek suretiyle 3. Halk toplantısının yapılmasını engellediler.

Oportünistler bu tavırlarıyla iyice teşhir oldular, onların sempatanları dahi bu provokatif tutumlarını benimsemediler. Oportünizm haktan teşhir ve tecrit olmanın hırçınlığıyla tam bir şaşkınlık örneği sergiledi.

Tunceli'de bir halk komitesinin oluşturulması doğrultusundaki mücadelemizin bugüne kadarki evresinden çıkardığımız bazı dersler oldu. Bunları kısaca şöyle ifade edebiliriz:

1. Halk komitesini hayata geçirme doğrultusunda sürdürdüğümüz bu mücadele, Devrimci Hareketimizin halkla olan bağlarını daha da pekiştirdi. Oportünizmi açığa çıkararak iyice teşhir ve tecrit etti. Halk komiteleri düşüncesinin halkın somut talebi olarak kitlelere benimsetildi.
2. Bu çalışmaların sürdürülmesinde, geçici bir komitenin ilerici demokrat, ancak oportünist grupların saldırılarına açık ve karsız unsurlardan seçilmesi belli zaafı içinde taşıyordu. Nitekim, bazı komite üyeleri oportünistler tarafından pasifize edilerek çalışmalardan dışlandı. Ancak, bu olumsuzluklara rağmen haktan seçilen komite aracılığıyla çalışmalar sürdürüldü.
3. Yapılan üç halk toplantısında halk zengin dersler kazandı. Bütün oportünistlerin maskeleri düştü. Devrimci Hareketimizin, oportünizmle olan ayırım çizgisini halk açıkça gördü.
4. Oportünistlerin bütün engelleme taktiklerini boşa çıkaracak, onları iyice tecrit edecek yeni taktikler geliştirerek halkın somut talebi haline gelen halk komitesi çalışmalarının sürdürülmesi, bu amaçla çok yönlü çalışmaların sürdürülmesi gerekmektedir.
5. Direniş komiteleri önerisinin her türden revizyonizmin panzehiri olduğu Tunceli somutunda açıkça ortaya çıktı.

Çıkardığımız derslerin de ışığında, halkın geniş desteğini alarak artık halkın vazgeçilmez bir talebi haline gelen Halk Komitesini gerçekleştirmek doğrultusundaki mücadelemizi sürdüreceğiz.

Tunceli'den Devrimci Yol taraftarları

FAŞİSTLER FAŞİZMİ ANLATIYOR...

ARTIK iyice desifre olmuş faşistlerin bir kısmı Ekim ayı içinde yakalanmaya başladı. Polis, MHP ve ÜGD binaları ile evlerde ipuçları ele geçirdiğini açıkladı. Çeşitli belgeler ve yakalanan bazı faşistlerin itirafları gazetelerde yayınlandı. MHP yetkilileri, adamlarının atış talimi yaparken çekti oldukleri resimlerin "kahramanlık piyesinin provaları" sırasında çekilmiş olduğunu, MHP ilçe binasında dinamit sarmak için özel olarak imal edilmiş kağıtların da "peynir sarmak" için bulundurulduğunu açıkladılar. İtirafıta bulunan katiller hakkında ise "içimize sızmış kömünist ajanlar" dediler ve bunların "akli dengelerinin kontrolü için adli tabba sevkedilmelerini" istediler. Bu arada ÜGD başkanı ise "arkadaşlarımız için deli, psikopat diyorlar, bu doğru değildir" dedi. Burjuva basını faşist katilleri "ruh yapıları bozuk birkaç dengesiz ve serseri kişi" diye tanıtarak bu curcunaya katılırken faşist terörün kaynağını ve amacını gizlemek için elinden geleni yaptı. Hürriyet gazetesi ilginç manşetlerinde bu durumu kamutlamaya çalıştı.

Hürriyet, Ferhat Tüysüz adlı faşistin polise verdiği ifadeyi, "Korkunç İtiraf" diye manşet atarak yayınladı. "Sağcısına da solcusuna da ibret olsun" diye nasihatlarla birlikte yayınlanan bu haberinde Ferhat Tüysüz'ün itiraflarını şöyle aktarıyordu:

"Adım Ferhat. 16 yaşındayım. Bir gün canımız sıkılıyordu, sokağa çıkıp öldürecek adam aradık. Mustafa Yaşar'ı (TÖB-DER'li öğretmen) dövüp serbest bıraktık. Fakat daha sonra öldürmeye karar verdik. Yedi ateş ederek vurduğumuz Mustafa sokakta 8.5 saat can çekmiş, korkudan kimse dışarı çıkıp yardım edememiş... Yaptıklarından pişmanlık duyuyorum" (31.11.1978).

Evet, bu itiraf bir gerçeği, faşistlerin ruh yapılarının bozuk olduğunu çok iyi yansıtmaktadır. Bu, herhangi bir kanıt gerek duyulmayacak kadar açıktır. Tarihte bunun çarpıcı örnekleri sergilenmiştir. Örneğin Hitler'in manyaklığı dillere destandır. Aynı şekilde bugün bir Türkes'i de Rasim Adasal'a götürseniz, muayene odasından sağlam raporuyla çıkamayacağı muhakkaktır. Ne var ki, şu ya da bu faşisti kudurmuşçasına halka saldıran sadece bu tür nitelikleri değildir. Faşistler, serseri, lumpen veya deli oldukları için değil, FAŞİST oldukları için yani emperyalizmin UŞAKLARI oldukları için halka saldırmaktadırlar.

Bugün akli başında herkes faşizmin, emekçi halkın sömürü ve zulme karşı mücadelesini bastırma doğrultusunda gündeme getirilen insanlık dışı bir yol olduğunu bilmektedir. Bu nedenle her türlü ahlaksızlık ve iğrençlik faşistler için geçerlidir. Çoğu kez faşistler kendi "ülküdâş"larını öldürdükten sonra, bunu devrimcilerin yaptığını ileri sürerek sağa sola kudurmuşçasına saldırmaktadır. Bir faşist İstanbul Gültepe'de MHP binasını kendilerinin kurşunladığını, daha sonra da bu olayı bahane ederek mahallede terör estirdiklerini itiraf etmiştir. Türkiye'nin pek çok yerinde faşistlerin camileri bombalayıp sonra da "din elden gidiyor" feryatlarıyla halka saldırdıkları gazetelere sık sık yansımaktadır. İstanbul'da Ekim ayında bir çanta dolusu bomba ve belge ile yakalanan Oğuzhan Cengiz adlı bir faşist de, Sirkeci Garı ve Yeşilköy Havaalanı sabotajlarını kendilerinin düzenlediğini ve bu konuda ÜGD ikinci başkanından emir aldığını söyledi. Çantasından çıkan bombanın bu sabotajlarda kullanılan bombanın aynı olduğu anlaşıldı. Oysa bu eylemler, MİT tarafından Hürriyet, Tercüman, vb. gazeteler aracılığıyla "Ermeni Kurtuluş Ordusu"na maledilmiş ve günlerce propagandası yapılmıştı.

Öte yandan, İstanbul'da belediye otobüsünden üç devrimciyi indirip kurşuna dizen Cengiz Ayhan adlı faşistin de küçük bir kıza tecavüz ettiği ve onu silah zoruyla günlerce yanında tuttuğu açıklanmıştı. Eline en ufak bir fırsat geçtiği zaman Devrimcileri karalamak için akıl almaz yalanlarla sayfalar dolusu tefrikalar düzen burjuva basını faşistlerin bu ve benzeri ahlaksızlıklarını sessizce geçiştirir. Faşistler, bindiği gibi, beyaz kadın ticaretinden esrar kaçakçılığına kadar her türlü soysuzluğu da meslek edinmişlerdir. (Geçtiğimiz yıllarda MHP'li bir senatör Fransa'da esrar kaçakçılığı yaptığı için tutuklanmıştı). Faşizm böyle insanları çeşitli şekillerde kullanmakta, işe yaramaz hale geldiklerinde bunları bir kenara atmaktadır. İstenenleri yapmayan veya aleyhlerinde ifade veren onlarca faşistin kendi arkadaşları tarafından öldürüldüğünü bilmeyen kalmamıştır.

Kısacası, faşist hareketin yöneticisinden en sıradan piyona kadar bir çapulcular sürüsü olduğu apaçık ortada durmaktadır. Elbette emperyalizm ve oligarşi faşizm gibi insanlık dışı bir yola başvururken namuslu insanları kullanamaz. Beş kuruş çıkarı için yapamayacağı iş olmayan unsurlar, bu sömürü toplumunun yozlaştırdığı zavallılar faşizmin en elverişli aletleri olmaktadır. Ruhsal bunalımlara sürüklenenler kendi çözümsüzlüklerinin intikamını faşist cinayet şebekelerini teşkil ederek almaktadırlar. Bu bir gerçektir. Ne var ki, Hürriyet gazetesi ve benzerleri bütün bunları gösterip de "sağdaki eylemci de soldaki eylemci de ruh hastasıdır" demekle faşizmin amacını ve kaynağını gizleyebileceklerini sanmakta, bu arada, faşistlerin pisliklerinden de yararlanarak, devrimcilere de çamur atabileceklerini sanmaktadırlar.

DEV-GENÇ EMEKÇİ HALKLARIMIZIN DEVİRİMCİ YOLUNDAN DÖNMEMEYECTİR

Ülkemizde giderek keskinleşen sınıflar mücadelesi genelde emekçi halkların mücadelesinin ve özeldede onun kopmaz bir parçası haline gelen devrimci gençliğin mücadelesinin önüne daha zor ve karmaşık görevler koymaktadır. Azgıncı süren faşist saldırıların ve bu saldırılar karşısında mücadeleyi zaafırlara sürükleyen ihanetlerin önünde, ayakta durabilmenin tek şartı bu zorlaşan ve karmaşıklaşan görevleri daha bir kararlılıkla, daha bir coşkuyla başarabilmektir. Bu DEV-GENÇ'in mücadelesi için böyledir, işçilerin, köylülerin, öğretmenlerin ve diğer halk kesimlerinin mücadelesi için böyledir.

Devrimci gençlik bugün ülkemizde kıyasıya süren sınıflar mücadelesinin en dinamik unsurlarından biridir. Bu nedenle hakim sınıflar gençliğin mücadelesini boğmak, etkisizleştirmek için her türlü yola başvurmuşlardır. Bir yandan her türlü ideolojik silahlarıyla gençliği yozlaştırmaya, siyasetten uzaklaştırmaya çalışırken, bunu başaramadıkça da gençliğe baskı, terör uygulamakta, gençleri öldürmekte, hapisanelere atmakta, işkence tezgahlarına yatırmaktadır.

Bugüne kadar doğru şiarlar ortaya atan ve bu şiarlar doğrultusunda mücadeleye atılmaktan bir an olsun çekinmeyen DEV-GENÇ'in bugünkü etkinliğinin nedeni fa-

şizme ve emperyalizme karşı bu baş eğmez mücadelesinde aranmalıdır.

1974'lerde faşistlerin okulları bir bir işgal ettiği bir ortamda "provokasyona gelmeyelim", "faşistlerle aynı yöntemleri kullanmayalım", "faşistleri güvenlik kuvvetleriyle karşı karşıya bırakalım" gibi ihanet önerilerinin karşısına "faşist işgalleri kıracağız", "bütün yurtseverler okullarına" şiarlarını koyan ve bu doğrultuda mücadeleye atılan Devrimci Gençlik, bu çabasının meyvalarını bugün toplamaktadır. Birçok eğitim enstitüsünde, üniversitede, lisede ve diğer eğitim kurumlarında DEV-GENÇ önderliğinde faşist işgallerin kırılması gerçekleştirilmiştir.

Bugün geline noktada yine böyle bir militan mücadele zemini üzerinde gençlik mücadelesinin daha canlı bir konuma yükseltilmesi gerekmektedir. Geçmiş dönemlerde doğru bir eylem hattı izlenmesine rağmen bir takım eksiklikler ve zaafırlar söz konusuydu. Bugün daha güçlü bir örgütlenme yaratabilmenin yolu bu eksikliklerin aşılmasından geçmektedir.

Bugün egemen sınıflar Ecevit eliyle, bir yandan emekçi halkların faşizme karşı meşru savunmasını dağıtmaya çalışırken, diğer yandan buna bağlı olarak gençliğin mücadelesini de dağıtmak, sindirmek iste-

mektedir. Ecevit son kurultay konuşmasında ve demokratik platform ile ilgili olan konuşmasında açık bir biçimde gençliğin mücadelesine saldırmıştır. Bu saldırılar önümüzdeki dönemde daha da yaygınlaşacaktır. Bu nedenle DEV-GENÇ daha yaygın ve daha güçlü bir biçimde örgütlenmelidir.

Bugün gençlik hareketinin en önemli sorunu gençliğin merkezi örgütlülüğünün pekiştirilmesi, bölgelerde yürütülen mücadelenin tek merkezden yönlendirilmesidir. Ayrıca en geniş gençlik kitlelerinin en ufak birimine kadar örgütlenmesi gerekliliği de ortadadır. DEV-GENÇ önümüzdeki dönemde bunu daha mükemmel bir biçimde gerçekleştirecektir. Ve bu şekilde gençliğin örgütsel bağımsızlığının pekiştirilmesi ve güçlendirilmesi mümkün olacaktır.

Bunun yanısıra gençliğin akademik-demokratik sorunlarıyla merkezi bir biçimde ilgilenmek, acil çözüm bekleyen sorunları çözmek mutlaka gereklidir. Bu konuyla ilgili olarak DEV-GENÇ yoğun bir çalışma içindedir. Gençliğin, yurt, kredi, üniversiteler yasası, liselerdeki disiplin yönetmelikleri, vb. sorunlarının çözümlenmesi için saptanan bir eylem programı doğrultusunda harekete geçilmiştir.

Yine geçmişte eksik olarak ele alınan işçi-köylü gençlik kesimlerinin örgütlenmesinin daha sıkı bir biçimde ele alınması doğrultusunda bir takım adımlar atılmıştır.

Bu arada oldukça önemli bir sorun da orta öğrenim gençliğinin merkezi örgütlenmesidir. Bu sorun da çözümlene sürecine girmiştir. Liseli gençlik merkezi bir örgütlülüğe kavuşacaktır.

Önümüzdeki dönem DEV-GENÇ'in yaygınlaşıp güçleneceği bir dönem olacaktır. Gençlik kitlelerinin faşizmin karşısına bir kale gibi dikilmesi için, faşist teröre karşı daha etkili bir biçimde savaşabilmek için DEV-GENÇ'in bayrağı daha da yükseltilmelidir.

Bütün saldırılara rağmen daha etkili ve daha güçlü eylemlerle ileri atılma göreviyle karşı karşıyayız. Devrimci Gençlik hareketinin sürekliliğini sağlam, göreviyle karşı karşıyayız.

Gençliğin acil sorunlarını çözmeye, daha yaygın bir kitleyi kapsama göreviyle karşı karşıyayız.

İşte bu nedenle, DEV-GENÇ'in şanlı mücadele bayrağı daha da yükseltilmelidir!

ANILARI ÖNDERİMİZ YAŞAMLARI ONURUMUZ

**Gül Ali
yoldaşın
kanı yerde
kalmaya -
cak**

KAHROLSUN FAŞİZM YASASIN MÜCADELEMİZ



**kani yerde
kalmayacak!**

Devrimci Yol'un yiğit bir militanı, Gülali Bal yoldaş, faşist katiller tarafından öldürüldü. Devlet Planlama Teşkilatı'nda çalışan ve bu çalışma alanında Devrimci Memur mücadelesinde aktif biçimde yer alan Gülali Bal, aynı zamanda Ticaret Turizm Yüksek Okulu gece bölümünde Ankara DEV-GENÇ sorumlusuydu. Site Yurdu'ndan çıkan faşist katiller tarafından kurşunlanarak öldürülen Gülali Bal yoldaşın anısı mücadelemize ışık tutacaktır.

KANI YERDE KALMAYACAK!

**Mustafa
Yıldırım**

Ordu-Gölköy'de verilen anti-faşist mücadelenin önde gelen militanlarından Mustafa Yıldırım arkadaşımızı 19 Ekim günü geçirdiği bir trafik kazası sonucu kaybettik.

**Ruhi
Özvar**

Devrimci arkadaşımız Ruhi Özvar, Sivas'ta faşist katiller tarafından katledildi.



**Mehmet
Kirit**

1 Eylül günü faşist katiller İskenderun Demir Çelik Fabrikasında güçlenen devrimci mücadeleyi engellemek, işçi kitlelerini sindirebilmek amacıyla İDÇ treninde kan kusmuş ve iki arkadaşımızı katletmişlerdi. Ölülerine sahip çıkmak için SSK Hastanesi önüne gelen devrimcilerin, işçilerin üzerine de bu defa oligarşinin resmi gücü polisler otomatik silahlarla ateş açtılar. Mehmet Kirit arkadaş vuruldu. Mehmet Kirit arkadaş 52 gün verdiği yaşam mücadelesi sonunda kaybettik.

KAHROLSUN FAŞİZM YASASIN MÜCADELEMİZ



**kani yerde
kalmayacak!**

**DEVİRİMCİ
YOL**

**Faruk
Ersan**

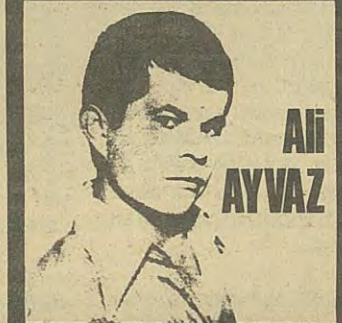
9 Ekim gecesi faşist katiller tarafından katledilen 7 TİP'li yurtsever gençten Faruk Ersan için Kırklareli'de bir cenaze töreni düzenlendi.

Bir yıl önce yiğit bir evladını daha, Devrimci Yol militanı Fevzi Arıcı'yı kaybeden Kırklareli halkı Faruk Ersan'ın cenazesine sahip çıktı. Faruk Ersan'ın cenaze töreni Devrimci Yol taraftarlarının önderliğinde Kırklareli halkının geniş katılımıyla yapıldı.



Ali Ayvaz

KAHROLSUN FAŞİZM YASASIN MÜCADELEMİZ



**Denizli
DEV-GENÇ**

**Hamit
Celayir**



**HAMİT CELAYİR
(1944-.....)
FAŞİST KATİLLER TARAFINDAN
KATLEDİLDİ, UNUTULMAYACAK.**

Eskişehir

Ankara

Saray

Milas

Kırşehir

ESKİŞEHİR TUS-DER ŞUBESİ SEÇİMLERİNİ YİNE DEVRİMCİLER KAZANDI

25 Kasım günü yapılan Eskişehir TUS-DER Şubesi 4. olağan genel kurulunda seçimleri tekrar devrimciler kazandı. İlerlemecilerin Ankara şubesi genel kurulunda uyguladıkları kongre oyunları Eskişehir'de tutmadı. İlerlemecilerin 65 oy almalarına karşılık, Devrimci Sağlıkçılar 74 oy aldılar.

Ankara'da Çankaya Lisesi'nde yapılan öğrenci temsilciliği seçimlerini devrimciler kazandı. Yapılan seçimler sonucunda Devrimci Yol taraftarları 51, Halkın Kurtuluşu taraftarları 18, KSD taraftarları 10, Askıcılar ise 6 oy almışlardır.

SARAY HALKEVİ SEÇİMLERİNİ DEVRİMCİLER KAZANDI

Daha önce yönetiminde Halkın Kurtuluşu taraftarlarının bulunduğu Te-kirdağ-Saray Halkevinin 22 Ekim günü yapılan Olağanüstü Genel Kurulunda yapılan seçimleri Devrimci Halkevîliler listesiyle seçime katılan Devrimci Yol taraftarları kazandı.

1976 yılında kurulan Milas Devrimci Gençlik Derneği'nin önüne çıkarılan yasal engeller nedeniyle, Milas ve çevresi işçi, köylü, öğrenci gençliğinin merkezi kitle örgütü olarak Milas DEV-GENÇ (Milas Devrimci İşçi Köylü Gençlik Derneği) kuruldu. Milas DEV-GENÇ, Türkiye gençliğinin merkezi kitle örgütü DEV-GENÇ'i desteklemektedir.

Kırşehir devrimci gençliğinin merkezi örgütü KIRŞEHİR DEV-GENÇ 4 Kasım günü yapılan Genel Kurul'unda Türkiye gençliğinin kitlevi merkezi örgütü DEV-GENÇ'e katılma kararı aldı.

Tunceli

11.10.1978 günü Tunceli'de, TÜTED salonunda yapılan İnşaat Mühendisleri Odası (İMO) temsilcilik seçimlerini devrimciler kazandı.

Eymir

Eymir Köyü, devrimcilerinin merkezi örgütü Eymir DİKG-DER kuruldu.

Köprülü

Antalya'nın Gündoğmuş ilçesine bağlı Köprülü nahiyesinde verilen anti-faşist mücadelenin örgütlü gücü Köprülü Dev-Genç, DEV-GENÇ'e katılma kararı aldı.

OLİGARŞİNİN EKONOMİK SORUNLARI ve ECEVİT

(Başarafa 16. sayfada)

Kısacası, bugün emperyalizmin borç bataklığında ku- laç atan CHP hükümeti 20. yüzyıl Osmanlı imparator- luğunun "Düyun-u Umumiye hükümetleri"ni hatırlatmaktadır. "Türkiye kurtulsun" diye alınan her yeni borç sorunları çözmek yerine, daha da zorlaştırıp, karmaşıkları, emperyalizme daha da fazla ba- ğımlılığı getirmektedir. Emperyalistler Türkiye'nin nasıl "kurtulacağını" tartışmaktadırlar. Emperyalist- lere umut bağlanmış burjuva politikacıları ve yazarları ise "Tamam şu kadar daha borç alsak Türkiye'yi kur- tarabiliriz" diye umutlanarak, bunalımdan, emperya- lizme dayanarak, çıkma çabası içindedirler. Tartışma- lar açık oturumları, suçlamalar itirafları izlerken, "devlet ve hükümet adamları", son Osmanlı nazırları, elçileri gibi emperyalistleri kapı kapı dolaşıp borç di- leniyorlar. Ve bu kör döğüşü arasında çok açık ve se- çik görülmektedir ki, Türkiye'deki kriz emperyalistle- rin masasında çözülemez, çünkü emperyalistler kendi- lerinin nasıl kurtulacağını mücadele ve kavga için- dedirler. Çünkü emperyalizm giderek derinleşen ken- di bunalımını hafifletmek için mücadele verirken Türkiye ve benzeri ülkelere sürekli olarak derece dere- ce bunalım ihraç etmektedir.

"HALKÇI" ECEVİT'İN EKONOMİ POLİTİKASI: TEKELLERE TEŞVİK, HALKA AÇLIK VE SEFALET

Emperyalistler Ecevit hükümetine, ölmeyecek ama an- cak sürünerek yaşayabilecek miktarda borç vermekte, hükümette bunları "ekonomiyi kurtarma operasyon- ları" adı altında tekellere aktarmaktadır.

Hükümet son aylarda sessiz sedasız birçok kararname ve yönetmelik yayınlamaya tekeller için görülmemiş teşvikler getirmiştir. Tekellere halkın sofrasından ak- tarılan teşvikler sessizce geçitirilirken, (memurlara verilen 500-800 TL arasındaki son "artışlar" gibi) dörtlü "tırmanan" hayat pahalılığı karşısında hiç- birşey ifade etmeyen "artışlar", yardımlar getirilmek- te ve bunlar TRT organlarında gazetelerde günlerce sü- ren gürlütlü yayınlarla kamuoyuna sunulmaktadır. Kısacası tekellere teşvik üstüne teşvik, emekçi halka ise pahalılık işsizlik, açlık ve sefalet!

Ecevit, ekonomik krizin atlatılması, "Türkiye'nin kurtulması" gerekçesiyle, daha fazla bağımlılık kar- şılığında, emperyalist finans kuruluşlarından alınan kredileri yerli tekellerin sorunlarını çözmek için kul- lanmaktadır. Örneğin Dünya Bankasından son olarak alınan 150 milyon dolarlık kredinin 60 milyonu tekeli- ci sanayi sermayesinin gerekli ithalatını karşılamak üzere, 30 milyonu "ihracatı teşvik fonu" olarak kul- lanılacaktır. Geri kalan 60 milyon dolarlık bölümün tekeli- ci sermayenin değişik kesimleri arasında nasıl dağıtılacağı ise, Sanayi Odaları başkanlarının katıla- cakları bir toplantıda saptanacaktır.

Ecevit hükümeti, yabancı paraların birbirlerine göre değerlerindeki farklılıklardan ve dönem dönem yapı- lan yüksek oranlı devalüasyonlar nedeniyle Türk para- sının değerinde diğer paralara göre ortaya çıkan fark-

lıktan (kur farkları sorunundan) dolayı, tekeli- ci sermayenin ihracat ve ithalat işlemleri sürecinde uğradığı zararları gidermek (önceki yapılmış ihracat ve it- halat işlemleri için bekleyen döviz transferleri) için 60 milyon dolarlık bir fon ayırmıştır. Ayrıca bu tip sorunlara daha kalıcı çözümler(!) getirmek için, iki yönlü bir önlem almaya yönelmiştir: Bir yandan ya- bancı paraların birbirlerine göre değerlerindeki fark- lılıklarından yerli tekellerin zarar görmesini önlemek üzere liranın dolara bağımlılığını azaltmaya yönelir- ken; diğer yandan dönem dönem girilen yüksek oranda devalüasyonlar nedeniyle Türk lirasının diğer paralara göre değerinde ortaya çıkan büyük fark- lılıktan tekeller zarar gördüğü için, kısa dönemli (hat- ta günlük) sürekli devalüasyonlar planlamakta ve hat- ta şimdiden uygulamaya sokmaktadır.

Hükümet, bu anlayışla yeni bir kararname hazırlaya- rak, Merkez Bankası'na, hükümetin kararına gerek duyulmaksızın, % 10 oranında düşük devalüasyon yapma yetkisi vermeye karar vermiştir. Başka bir de- yimle Türk lirasının değeri sık sık Merkez Bankası tarafından "kur ayarlamaları" adı altında düşürüle- bilecek ve üstelik kitleler nezdinde sözümlü sorum- luluğu hükümette olmayan "sürekli devalüasyonlar" dönemi açılacaktır.

Emperyalistler ve onların yerli ortakları direktif ver- mekte, hükümet ise bunları hemen uygulamaya sok- maktadır. Hükümetin son uygulamalarında da bu böy- le olmuştur. Örneğin Başkanlığı Nejat Eczacıbaşı' nın yaptığı ve bir tekeli- ci sermaye örgütlenmesi olan Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferans Heyeti'nce düzenlenen ve tekeli- ci sermayenin ihracat sorunlarını ele alan "Türk Ekonomisi'nin Dışa Açılma Sorunları" konulu toplantıda "hükümetin, döviz bunalımını çö- zebilecek ihracata dayalı bir ekonomi kurabilmek için, kur farkları sorununu çözmek üzere ilk elde kur garantisi verecek (kur farklarını devletin ödemesini sağlayacak) bir fon kurması ve ayrıca sürekli devalüas- yonlar dönemini başlatması" önerilmiştir. Yine Koç Holding de Türk lirasının serbest bırakılmasını öner- miştir.

** **

Emperyalistlere ve yerli tekellere sunulan bu hizmet ve teşvik paketlerinin tümü emekçi halkımızın sırtına yüklenmektedir. Emekçi halkımız, yüksek fiyat artış- ları karşısında her geçen gün daha çok yoksullaşmak- tadır. Emekçi halkımızı açlığa ve sefalete mahkum eden hayat pahalılığında bu korkunç "tırmanış" artık emperyalist kurumların ve devletin, resmi yayın organları bile gizleyememektedir. OECD'nin bir ra- raporuna göre Türkiye fiyat artışlarında % 67'yi aşan bir oranla rekor kırmıştır. Bugün bütün gıda maddele- rinin, hayvansal ürünlerin, sanayi hammaddelerinin fi- yatları korkunç bir hızla yükselmektedir.

Devletin resmi yayın organlarına göre, (yukardaki malların tümünü birarada gösteren) Toptan Eşya Fi- yatları'ndaki artış % 53.6'dır.

Fiyatlar bu denli hızlı bir tırmanış içindeyken, işçile- rin ve diğer tüm emekçilerin eline geçen para giderek azalmaktadır. Fiyatların % 60'ı aşan bir ortamda art- tığı günümüz koşullarında SSK (Sosyal Sigortalar Ku- rumu) yayınlarına göre son yedi ayda, ücretler % 7 gibi komik bir oranda artmıştır. Üstelik bu "artıştan" yararlanabilen sadece ve sadece sendikalaşmış işçiler- dir. Oysa Türkiye'de işçi sınıfının büyük bir bölümü sendikalaşmamıştır. İşçi sınıfının dışındaki emekçi sınıf ve tabakalar ise (öğretmenler, mühendisler, tek- nik elemanlar, tüm devlet çalışanları, vb.) sendikal hak ve özgürlüklerden tümüyle yoksundurlar. Ayrıca Ecevit hükümeti bu yoksulluk ve sefalet koşulların-

da, sendikal haklara sahip işçilerin büyük bir bölümü- nün, bu hak ve özgürlüklerini fiilen geçersiz kılan "Toplumsal Anlaşma" sistemini getirmiştir. Bununla da yetinmeyen tekeli- ci sermaye Türk-İş'le yapılan "Toplumsal Anlaşma"nın kapsamının genişletilmesi- ni, bu anlaşma koşullarının DİSK tarafından da kabul edilmesinin sağlanmasını talep etmektedir. Üstelik IMF ve benzeri emperyalist kuruluşlar, tekellerin de- netimindeki ekonominin ancak sürünebilecek ölçüde hayatiyetini sürdürmesini sağlayacak yeni borçları, iç tüketimin bir başka deyişle emekçilerin satın alma güçlerinin tümünden kısıtlandığı; ve işsizler ordusunu çok daha kalabalıklaştıracak biçimde kalkınma hızı- nın düşürüldüğü taktirde vereceklerini söylemektedir- ler. Ve bu istemleri yerine getirilmezse borç vermeye- cekleri tehdidini savurmaktadırlar. Bütün bunlar göz- önünde bulundurulduğunda, emperyalistlerin ve yerli ortaklarının, emekçi halklarımızı sefalete, açlığa ve ölüme mahkum ettikleri açıkça görülmektedir.

EMPERYALİST SÖMÜRÜDEN, BORÇ BATAĞINDAN, HAYAT PAHALILIGINDAN, İŞSİZLİKTEN TEK KURTULUŞ YOLU: DEVRİM

Emperyalizmin bunalımı, günümüzde o ölçüde derin- leşmiştir ki, emperyalist ülkelerin bizim gibi yeni sö- mürge ülkelerle olan ilişkilerinde ortaya çıkan sorun- lar da giderek daha çözümlenmez hale gelmektedir. Ve emperyalizm, giderek artan bu çözümsüzlük koşulla- rında, çıkarlarını, denetimini, hegemonyasını, kısacası varlığını sürdürdürebilmeyi garanti altına almak için bi- zim gibi ülkelerde "yanışa bir çok atı birden sokmak- ta", bunları "atabası sürmekte" ve gerektiğinde kolay- ca "at değiştirmekte"dir. Emperyalist ülkelerin ve ku- ruluşların CHP hükümetine karşı bugün izledikleri "destek olma, ama bütünüyle destek olmama" politika- sı bu bağlamda değerlendirilebilir.

Bugün emperyalistler, kendi bunalımlarını hafifletmek amacıyla bu bunalımın bir kısmını Türkiye'ye aktar- maya ve bu amaca uyumlu bir biçimde, Ecevit alter- natifi dışındaki, açık faşist darbe, MC benzeri koalıs- yonlar gibi diğer alternatifleri diri tutmaya yönelik bir politik çizgi izlemektedirler. Bu nedenle, hüküme- tin, mevcut ekonomik krizin geçici de olsa atlatılma- sında "başarı" göstermesini engellemekte, ve hüküme- tin daha da halk düşmanı politikalar uygulamasına yol açacak, şantaja dayalı bir "yardım" ve borç verme politikası sürdürmektedirler.

.. "Düzen değiştireceğiz, pahalılığa, işsizliğe son vere- ceğiz" şiarları ile iktidara gelen CHP emperyalistlerin ve yerli tekellerin sorunlarına çözüm bulmak, egemen sınıfların her yerinden çatlayan düzenini onarmak için çalıştıkça, emekçi halka söz verdiklerinin tam ter- sini yapmakta, halka daha fazla pahalılık, işsizlik, aç- lık ve sefalet getirmektedir. Bunun kitlelerde yarata- cağı hoşnutsuzluğu ve hareketlenmeyi bastırabilmek için de ülkedeki siyasi rejimi bir toplama kampına dö- nüştürebilecek, halkı tümünden sesi çıkmaz hale getire- cek baskı tedbirlerine yönelmektedir.

Ve her geçen gün daha iyi anlaşılmalıdır ki hiçbir burjuva partisi emperyalist sömürden, borç batağın- dan, hayat pahalılığında, zamlardan, işsizlikten, sefa- letten ve açlıktan kurtuluşu sağlayamaz. Gerçek kur- tuluş emperyalizme, oligarşiye ve faşizme karşı mü- cadelededir, devrim mücadelesindedir. Devrimciler, bu gerçekleri emekçi halk yığınlarına kavratmalı ve yı- ğınları, emperyalistlerin, yerli tekellerin, Ecevit Hü- kümeti'nin bu iktisadi uygulamalarına karşı mücade- leye seferber etmelidirler.

OLİGARŞİNİN EKONOMİK SORUNLARI ve ECEVİT

Ecevit, yerli-yabancı tekellerin, MC hükümetlerinin çözemediği, tam tersine içinden çıkılmaz hale getirdiği bazı önemli sorunların çözümü üzere hükümete getirilmiştir. Ecevit bugün bu sorunların hangilerini çözebilmiştir? Ve çözebildiklerini ne ölçüde çözebilmiştir? Ve bütün sorunları tümüyle çözmesi mümkün müdür?

Ecevit tekellerin döviz, kredi ve enerji darboğazını aşmalarını sağlamak üzere, ilk elde, Kıbrıs sorununa ve IMF (Uluslararası Para Fonu) gibi emperyalist finans kuruluşları ile olan ilişkilerdeki sorunlara el atmıştır. "Kıbrıs sorunu"nu, Batılı ülkelere hoşnut kılabilecek ödünler verip çözmeye uğraşarak, ABD-Türkiye ilişkilerinde ortaya çıkmış olan silah ambargosunu kısmen kaldırmış ve askeri harcamalara ayrılan dövizlerin önemli bölümünün, tekrar tekelci burjuvazinin ihtiyaçları için harcanmasını sağlamıştır. Aynı zamanda IMF gibi emperyalist kuruluşların halklarımıza kölelik vaat eden direktiflerine boyun eğerek, ödeme zamanı gelmiş olan, MC döneminde alınmış, birikmiş DQM borçlarının ertelenmesine ve ekonominin işleyişi için gereken "taze parayı" sağlamak üzere yeni borç kaynakları yaratılmasına çalışmıştır.

Ecevit hükümeti, verdiği tavizler karşılığında, ekonomiyi giderek derinleşen bunalımdan kurtarabilmek için eski borçların ertelenmesi ve yeni borç kaynaklarının yaratılması sorunlarını aynı anda çözmek istemiştir. Emperyalistler ise buna yanaşmamıştır. Ve hükümet sadece ödeme zamanı gelen eski borçların ertelenmesini sağlayabilmiş ve böylece "Türk devletini elçilerine maaş ödeyememekten kurtarmış", ekonomiyi nefes alır hale getirmiştir. Bununla birlikte, döviz sorunu, bugün önemini ve ciddiyetini halen korumaktadır.

Ecevit hükümetinin, yükü emekçi halklarımızın sırtına yüklenen tüm teslimiyetçi politikalarına rağmen, emperyalist finans kuruluşlarının, eski borçları ertelerken aynı anda gerekli "taze parayı" karşılayacak yeni borç vermekte güçlük çıkarması ve bugün "taze para" sorununun çözümü için yeni yeni tavizler ileri sürmesi karşısında "emperyalizm Türkiye'den mi yoksa Ecevit hükümetinden mi vazgeçti?" sorusu akla gelebilir. Kuşkusuz, kimse emperyalizmin Türkiye'den vazgeçtiğini ileri süremez. Ayrıca, emperyalizmin, ülkemizdeki emperyalizme bağımlı sömürü düzeninin onarılmasında, yerli-yabancı tekellerin çıkarlarının korunmasında ve pekiştirilmesinde Ecevit'ten beklediği ve Ecevit'in yerine getirmek için canla başla çalıştığı daha bir çok görev vardır. Bu nedenle, emperyalizmin *bugünkü koşullarda* Ecevit'i gözden çıkarması düşünülemez.

O zaman akla gelen ilk soru "Emperyalizm ülkemizdeki ekonomik krizi çözmek için gerekli müdahaleleri ve 'yardımları' yapamamakta mıdır?" sorusudur. Bu sorunun cevabı ise, emperyalizmin giderek derinleşen bunalımında ve bu bunalım koşullarında, emperyalist ülkelerle, dışa bağımlı-çarpık Türkiye kapitalizmi arasındaki ilişkilerde ortaya çıkan sorunlarda yatmaktadır.

BORÇ BATAĞINDAKİ "CAN SİMİDİ": EMPERYALİZME DAHA DA BAĞLANMAK

Türkiye'deki çarpık kapitalizmin ekonomik krizinin en belirgin göstergesi olan döviz darboğazı, tekelci sermayenin en acil sorunudur. Hükümet, bu sorunu çözmek için, IMF, OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü), Dünya Bankası gibi uluslararası ekonomik örgütlerin, uluslararası büyük bankaların, emekçi halkımıza kölelik vaat eden reçetelerini uygulamasına rağmen, bu kurumlardan gerekli kredileri sağlayamadığından, *tekelci sermayenin bu sorunu halen çözül-müş değildir.*

Kasım ayı başında, Ecevit hükümetinin, döviz sorununu çözmek üzere, Mart ayında IMF'yle yaptığı gizli anlaşmaların metinleri açıklandı. Bu resmi metinlerde hükümetin tüm iktisadi uygulamalarda tekelci sermayenin sorunlarına çözüm bulmaya söz verdiği ve ekonomiyi yönlendiren (DPT, Merkez Bankası, Maliye Bakanlığı, vb.) karar mekanizmalarının bütün uygulamalarını IMF gibi emperyalist kuruluşların denetimine teslim ettiği belgelenmiş ve kanıtlanmıştır. Öyle ki, *hükümet, ekonomik karar mekanizmalarının kısa*

dönemli (örneğin haftalık) uygulamalarda bile IMF'ye danışması ilkesini kabul etmiştir. Bu metinler ayrıca, CHP hükümetinin kurulduğundan bugüne kadar tüm uygulamalarının IMF'nin direktifleri doğrultusunda olduğunu da kanıtlamıştır.



Emperyalist kuruluşlar hükümetin bu "fedakar" ve "sadık" politikasına rağmen, verdikleri sözde durmakta, yeni yeni ödünler kopardıkları için hükümeti sık sık "yardımları" ve borç vermeyi kesmekle tehdit etmekte ve geciktirmekte ya da bilinci bir biçimde kısıtlamaktadır. Bu da, yerli tekellerin döviz sorununu içinden çıkılmaz hale dönüştürmektedir. Hükümet bu çözümsüzlüğün içinden çıkmak için, bir yandan "çok yönlü dış politika" adı altında Arap ülkeleri ve Sosyalist ülkelerle yeni yeni ilişkiler kurar ve emperyalistlere "bizi duvara sıkıstırmayın, çaresiz kalırsak ne yapacağımız belli olmaz" blöfünü savururken; diğer yandan da, emperyalist finans kuruluşları ve askeri örgütlenmeler ile olan ilişkileri daha da geliştirmekte, yoğunlaştırmakta ve pekiştirmektedir. Hükümet, tekelciye daha iyi yararlanabilmek için emperyalist kuruluşların her tehditi karşısında, bir adım daha gerileyerek, emperyalizme köleliği pekiştirici yeni yeni ödünler vermektedir.

Bu çerçevede, geçtiğimiz günlerin en önemli ekonomik gelişmeleri OECD, IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist finans kuruluşlarıyla ve NATO ve ABD Savunma Bakanlığı ile yoğunlaştırılan ilişkilerdir.

Bugün döviz sorunu, kendisini iki biçimde hissettirmektedir: Birincisi ödeme zamanı gelmiş eskiden alınmış borçların ödenmesi için gereken dövizin sağlanması; ikincisi de ekonominin bugünkü ihtiyaçlarının karşılanması için gereken dövizin sağlanması. Hükümet bir yandan ödeme vakti gelen borçların ertelenmesine, diğer yandan da bugünün ihtiyaçları için gereken taze paranın bulunması için yeni borç alma olanakları yaratmaya çalışmaktadır. Emperyalist finans kuruluşları birincisine "yardımcı" olurken; ikinci sorunun çözümüne, Türkiye ekonomisinin ancak sürünerek yaşayabilmesine olanak tanıyacak ölçüde "katkıda" bulunmaktadır. Ecevit hükümetini ne öldürmekte, ne de ondurmaktadırlar.

Bu koşullar çerçevesinde, içinde bulunulan borç batağından kurtulmak için, hükümet, öncelikle borç ertelemelerini sağlamak amacıyla Merkez Bankası aracılığıyla 213 Uluslararası bankadan borçların ertelenmesini istedi. Özel Bankaların temsilcileri borçları erteleme için ABD'ye ve Avrupa'ya gitti. 213 bankanın büyük çoğunluğu borç ertelemesini kabul etti.

Diğer yandan, ekonominin günlük ihtiyaçları için gereken "taze para" ihtiyacını karşılamak üzere 50 yabancı bankadan 500 milyon dolar borç istendi. Dünya Bankasından da yeni borç talebinde bulundu. Dünya Bankası 150 milyon dolarlık kredi vermeyi, tekellerin ihtiyaç duyduğu girdilerin alımında kullanmak koşuluyla kabul etti. IMF ise *ancak* yedi bankanın kredi vermesi için yeşil ışık yakarken, öte yandan da direktiflerinin harfiyen, tamtamina yerine getirilmemesi halinde vermeye söz verdiği üçüncü dilim krediyi vermeyeceğini belirtti.

Tekellerin içine düştükleri ekonomik krizi atlatalarını sağlamak amacıyla ülkeyi emperyalistlere peşkeş çeken bu girişimlerin en özgül somutlanması ise Türkiye'de faaliyet gösteren yabancı bankaların sayısının ondan onsekize çıkarılmasıdır.

Ve tüm bu girişimleri, MC partileriyle milliyetçilik (bir başka deyişle, egemen sınıflara hizmet etmek) yanına giren Ecevit, yurtseverlik gösterileri yaparak, şöyle meşrulaştırıyor: "Seçim kazanmak için değil, Türkiye'nin geleceğini kurtarmak için borç alıyoruz. Gerçek milliyetçilik budur."

CHP hükümeti tekelci sermayenin döviz gibi acil sorunlarının çözülmesinde ABD emperyalizminin "yardımını" sağlamak için, ayrıca, ABD Savunma Bakanlığı ve NATO'yla olan ilişkilerini de, Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki hegemonyasını artıracak biçimde yoğunlaştırmaktadır. Hükümet, Türkiye'de Amerikan silah tekellerine yatırım olanakları tanıyarak Amerikan Bankalarının Türkiye'ye borç vermesini sağlamak istemektedir.

Ekonomik krizin had safhaya vardığı bugünkü koşullarda borç sağlama imkanı karşılığında, Türkiye'de "Ulusal savunma sanayii" adı altında, teknolojik yönden emperyalist tekelciye, özellikle Amerikan silah tekellerine bağımlı ve bu tekellerin ürünlerine elverişli bir pazar yaratacak bir sanayii dalı kurulmak istenmektedir. Böylece emperyalizme (özellikle Amerikan emperyalizmine) bağımlılık daha da artacaktır. Ve Ecevit bütün bunları, yurtsever görüntüsüne bürünerek "ulusal savunma kavramı" adı altında devrimci, yurtsever ve demokrat halk güçlerine yutturmaya çalışmaktadır.

Ankara'ya gelen ABD Savunma Bakanlığı heyetinin temsilcisi senatör L.Benson Amerikan tekellerine sağlanan olanaklar karşısında ABD'nin yapacağı "yardımı" kamuoyuna şöyle açıkladı: "Amerika askeri alanda Türkiye'ye her yardıma hazırdır. Ambargo'nun Türkiye'nin savunma gücünü zayıflatmış bulunması nedeniyle önümüzdeki yıllarda Türkiye'ye askeri yardım ve finansman kredilerinin artırılması önerilecektir. Öbür NATO ülkeleri de bu yardıma katkıda bulunmalıdır. ABD hükümetinin ticari bankalar üzerinde *doğrudan bir denetimi yoktur, ama biz onlara Türkiye'yi desteklediğimizi ve yardım etme isteğimizi bildirdik.*" (11 Kasım, Milliyet).

Türkiye'de "ulusal savunma sanayii" adı altında emperyalist tekellerin, şu veya bu biçimde yatırım yapmasına olanak tanıyacak girişimler NATO Genel Sekreteri Luns'un son günlerde açıklanan raporunda da yer almıştır. (15,16,17 Kasım Milliyet) Luns, ayrıca, daha önce Türkiye'ye yardıma pek gönüllü olmayan NATO üyesi ülkelerin, Ortadoğu, Afganistan ve özellikle İran'daki gelişmelerden sonra görüş değiştirdiklerini belirtmiştir.

"Ulusal Savunma Sanayii" adı altında emperyalist silah tekellerinin yerli tekelciye "ortak yatırım" biçiminde kuracakları tesislerde üretilen mallar için hiçbir zaman pazar sorunu olmayacak, bu mallar her zaman devlet tarafından satın alınacak ve böylece yerli tekelciye milyonlarca lira kar etmesi garanti altına alınmış olacaktır. Emekçi halk kitleleri yolsuz, ışsız, susuz, okulsuz, uygarlığın getirdiği hertürlü olanaktan uzak yaşarken, Türkiye bütçesinin % 40'a yakını kapsayan savunma harcamaları tekeller daha fazla kar etsin diye daha da arttırılacaktır. Ve dünyanın dört bir yanında, ezilen halkların mücadele verdiği her yerde olduğu gibi, bu silahlar Türkiye ve Ortadoğu halklarına kan kusturacaktır.

(Devamı 14. sayfada)